DE NIEUWSBODE,

VERSCHIJNT OP DINGSDAG VAN IEDERE WEEK.

J. QUINTUS. Redacteur & Eigenaar.

VOORWAARDEN VAN INTEEKENING.

$ 2,00 per jaar, stiptelijk IN VOORUITBETALING.
Indien niet binnen de zes maanden betaald wordt, zal $2,25, en indien niet voor den afloop des jaars betaald wordt, alsdan zal 2,50 in rekening gebragt worden.

ADVERTENTIE-PRIJZEN.

Van 6 tot 12 regels, voor de eerste plaatsing	1.00
Voor 6 regels of minder, dito, dito	0,50
Voor elke volgende plaatsing	0,25
Geboorte-, Huwelijks- en Doodberigten, ieder	0,25

(Zie ook het Engelsch aan de regterhand.)

Brieven en toezendingen franco aan J. Quintus, Sheboygan, Wisconsin.

DE NIEUWSBODE.

ORGAAN DER NEDERLANDERS IN NOORD-AMERIKA.

8ste JAARG. NO. 25. SHEBOYGAN, WISCONSIN, 23 JUNIJ 1857. GEHEEL NO. 389.

DE NIEUWSBODE,

IS PUBLISHED ON TUESDAY OF EACH WEEK BY

J. QUINTUS, Editor & Proprietor.

Terms.

$ 2,00 per year, strictly IN ADVANCE.
All letters must be post paid.

Advertising.

One column one year,	$40
Two-thirds do. do. do.	30
One-half do. do. do.	25
One-quarter do. do. do.	15
One Square, (twelve lines) one year,	8
" " six months,	5
" " three months,	3
" " one week,	1,00
Each subsequent week	0,25
Business card, not over six lines, per year,	$5,00

Advertisements will be kept in until forbidden.

Onze Nederlandsche Correspondentie.

NO. 5.

[*Vervolg van No.* 21.]

ROTTERDAM, 17 Mei 1857.

Wij hebben ons niet tot taak gesteld op libellen of schotschriften regard te slaan; maar zoowel om de coïncidentie met andere zaken, als om der merkwaardigheids wille, schrijven wij hier letterlijk af den *eersten open brief aan C. C. E. d'Engelbronner, van D. B. Adrian*, gedrukt bij Hofstede en Haagens te Rotterdam en waarvan al spoedig de eerste oplaag ad 1500 Ex. was uitverkocht. Hij luidt aldus:

"God is langmoedig en regtvaardig."

"Mijnheer!

"Alvorens gij een tweeden open brief uit zult geven of de hoofd directie en redactie van het Amsterdamsche Handelsblad door u wordt aanvaard, acht ik mij in het *algemeen belang* verpligt, de volgende vragen aan u te rigten, waarop ik bij een *open brief* uw antwoord ben verlangende.

"I. Zijt gij niet vóór uwe benoeming als hoofd ambtenaar bij het departement van justitie gevestigd geweest te Amsterdam, en aldaar niet geweest de huisvriend en medearbeider van den *oprigter* en *hoofd directeur* van het Handelsblad, den heer *van den Biezen*, later consul generaal, etc. etc.

"II. Waarom en hoedanig is het tractaat, met *Luxemburg* gesloten, niet geratificeerd geworden?

"III. Is voor dat schelmstuk niet *f* 200,000 aan *van den Biezen* en twee zijner vrienden uitbetaald geworden?!

"IV. Heeft *van den Biezen* daarna niet plotseling zijn leven verloren, door in eenen stikdonkeren nacht op reis zijnde naar *Luxemburg*, bij *Coblentz* van de stoomboot te zijn gestort en verdronken?!

"V. Is daarna *mevrouw de wed.* v. d. Biezen, na een half uur te voren gezond en wel te huis te zijn gekomen, niet in eene van hare appartementen door een snel werkend vergift vermoord gevonden geworden?!

"VI. Wie is bepaald van dien laatst genoemden moord, als de meer dan vermoedelijk schuldige daaraan, door den procureur generaal, mr. Provo Kluit gesignaleerd?! en welke correspondentie heeft die hoogwaardige magistraat daarover gevoerd?!

"VII. Is op *hoog bevel* het onderzoek in die zaak niet gestankt geworden?!

"VIII. Is de moord, gepleegd op *mevrouw de weduwe van den Biezen*, niet vergezeld geweest met de misdaad van diefstal van hoogst belangrijke documenten en van het bekende aanzienlijke fortuin, door den vermoorden heer *van den Biezen* nagelaten?!

"IX. Is die diefstal niet de eenige reden, waarom de voogden der weezen van voornoemde echte lieden de nalatenschap onder het voorregt van boedelbeschrijving hebben aanvaard?!

"X. Welke zijn uwe grieven tegen den weldoener van u en uwe familie, den Heere mr. F. A. van Hall?

"XI. Heb ik ooit eene enkele reden gegeven, tot de mishandelingen en den roof, gedurende vele jaren, door en wege eene magtige bende op mij en mijn gezin geëxploiteerd? en zijt gij niet overtuigd van mijne exemplare lijdzaamheid en dat ik Koning en Vaderland steeds getrouw heb gediend en beslissende diensten heb bewezen?

"Tantum voor heden.

(get.) D. B. ADRIAN, Senior.

"Rotterdam, den 11den Mei, 1857."

Wij voegen hier alleen bij dat dit stuk sensatie maakt, en zullen omtrent de gevolgen onze lezers op de hoogte houden.

— De herv. gemeenten te Oost-Zaandam, Koog aan de Zaan, Zaandijk, Westzaan, Krommenie en Jisp, hebben ten behoeve van de weduwen en weezen harer leeraren onder elkander eene beurs gesticht. Zij hebben zich verbonden, om jaarlijks, voor ieder der dienstdoende predikanten, gedurende 10 jaren, eene som te storten van *f* 100. Alleen de gemeente Jisp, kan wegens gebrek aan fondsen slechts de helft bijeen brengen. De eerste heeft reeds plaats gehad. Het is het eerste voorbeeld in ons vaderland, dat zoo iets door de gemeenten geschiedt.

— Naar men verzekerd, heeft de heer mr. C. C. E. d'Engelbronner den Nederlandschen Staat, in den persoon van den procureur generaal voor den Hoogen Raad, gedagvaard tot betaling van het hem toegekende wachtgeld.

— De persoon van Cornelis Reinders, die te Amsterdam op het meisje waarmede hij vroeger verkeerd had, een sluipmoord had beproefd en in den buik gewond heeft, is tot twaalf jaren gevangenisstraf veroordeeld.

— Dezer dagen heeft de Evangelisch Luthersche gemeente te Schiedam gedachtenis gevierd van haar honderdjarig bestaan.

— De weersgesteldheid is in de laatste 14 dagen veel verbeterd. De temperatuur is zacht en midden op den dag genieten wij eene warmte van ongeveer 70 gr. F. In de laatste dagen is dan ook alles weder groen geworden. Zoonls verwacht kan worden zijn de granen en daarmede de prijzen van alle levensmiddelen weder eenigzins gestegen; dat de drukke, ja meer dan drukke verzendingen, vooral van aardappelen naar Londen, daartoe veel bijdragen, kan wel niet betwijfeld worden. Alle boom- en veld vruchten beloven veel en als geene onvoorziene rampen de vooruitzigten komen benadeelen, dan hoopt men met grond op een goeden oogst. De laagste en hoogste marktprijzen der volgende artikelen zijn in deze week genoteerd als volgt:

Winter Tarwe *f* 9,00 a *f* 11,80; Zomer dito *f* 9,50 a *f* 10,50; Winter Rogge *f* 6,70 a *f* 7,30; Winter gerst *f* 6,70 a *f* 7,00; Zandboekweit *f* 9,70 a *f* 9,85; Spelt *f* 4,00 a *f* 4,20; Zware Haver *f* 4,00 a *f* 4,80; Ligte dito *f* 3,00 a *f* 3,60; Groene Erwten *f* 7,20 a *f* 7,80; Duiven boonen *f* 7,00 a *f* 7,50; Paarden dito *f* 6,40 a *f* 6,70; Witte Boonen *f* 9,00 a *f* 13,00; Bruine Boonen *f* 7,50 a *f* 10,50; Hennepzaad *f* 8,60 a *f* 8,80; Koolzaad *f* 17,00 a *f* 17,80; Lijnzaad *f* 13,60 a *f* 14,00; Grasboter 94 a 96 c.; Hooiboter 88 a 90 c.; het Ned. ℔.

CORRESPONDENT.

Nieuwstijdingen.

NEDERLAND.

'S GRAVENHAGE, 20 Mei. Maandag is alhier de tentoonstelling van schilder kunstwerken van levende meesters plegtig door den burgemeester geopend.—Het getal der ten toon gestelde kunswerken bedraagt verre over de 700.

— Naar de *Middelb. Ct.* verneemt, is de heer *Groen van Prinsterer* voorgedragen als curator der Leidsche Hoogeschool, maar moet de Regering, om wel te bevroeden redenen, ongeziud zijn, die betrekking aan dien heer op te dragen.

— Z. M., beschikkende op het ingediende verzoekschrift van *H. A. van den Wall Bake*, te Utrecht, en vijf anderen, daarbij overleggende het ontwerp der acte van oprigting eener aldaar te vestigen maatschappij, gezegd *de Korenschoof*, tot het vervaardigen van meel, pellen van rijst en spinnen van wol, en verzoekende daarop Zr. Ms. bewilliging, heeft die bewilliging verleend.

— In de *Koln Zeitung* leest men het volgende, dat wij letterlijk zoo als het daar staat, mededeelen: "Aan de *Courier de Paris* wordt uit 's Gravenhage geschreven, dat de Nederlandsche Regering besloten heeft een oorlogschip naar de Chinesche wateren te zenden." (?) (*Amst Ct.*)

ROTTERDAM, 24 Mei. Heden is hier van Bergen op Zoom aangekomen eene tweede bezending van jonge vossen, en wel 38 stuks, om van hier te worden vervoerd naar Engeland. Zij zijn, zoo men verhaalt, bestemd om in de koninklijke bosschen op het eiland Wight te worden gebragt, ten einde later daarop groote jagten te maken. De jagers zien die vijanden van het wild met liefde vertrekken.

— Ten gevolge van de gunstige tijdingen, welke aanhoudend uit Noord-Amerika overkomen, wordt de zucht tot landverhuizing in Zeeland jaarlijks grooter. Dezer dagen zijn een honderdtal personen, meerendeels jonge lieden uit den boerenstand, scheep gegaan, terwijl nog 120 gereed stonden om hen te volgen, ten einde naar de nieuwe wereld te vertrekken.

— Men schrijft uit Deventer, dat de paardemest van het regement dragonders, al daar in garnizoen, per jaar de som van *f* 10,000 opbrengt. Elken Vrijdag morgen wordt de mest publiek aan den meestbiedende verkocht. In vroegeren tijd was de opbrengst van veel minder beteekenis.

— De biggen of jongen van varkens zijn thans buitengewoon duur. Te Heesfelt, in de nabijheid van Tiel werd voor eenige dagen voor een zestiental, nog geene acht weken oud, de som van bij de twee honderd guldens geboden en toch wilde de eigenaar ze niet afstaan. In sommige jaren gebeurt het wel, dat zoodanige biggen voor 50 a 60 cents het stuk zijn te krijgen, ja het is meermalen voorgekomen, dat men ze voor niet kon bekomen, om zoo doende van de onkosten van onderhoud bevrijd te zijn.

ASSEN, 23 Mei. J.I. Zondag heeft de dienstdoende predikant in de Hervormde kerk alhier, in de voormiddag godsdienstoefening aan de gemeente bekend gemaakt, dat bij den Boekhouder Dinken een brief was ontvangen met het postmerk Assen, waarin zich een bankbiljet van *duizend gulden* bevond met een briefje er bij waarin stond: "Uit liefde tot- en uit dankbaarheid aan God voor mijne verarmde geloofsgenooten." De onbekende en milde gever, die zeker zijne dankbaarheid voor ontvangene weldaden heeft willen toonen, vinde het loon voor zijne ruime gift in zijn eigen gemoed, gelijk de Predikant hem den dank der gemeente heeft toegebragt.

— Dezer dagen is alhier de deurwaarder der directe belastingen door den Minister van Financien ontslagen, en wel, zoo als men verneemt, omdat zed. o. n. zijne eigene deuren en vensters niet naauwkeurig genoeg wist op te geven.

GRONINGEN, 26 Mei. Het onweder, hetwelk laatstleden Donderdag zoo hier als elders in ons land heeft gewoed, heeft op onderscheidene plaatsen ongelukken veroorzaakt, door het in brand steken van gebouwen. Het treurigste ongeval wordt uit Den Ham, in Overijssel, gemeld. Een braaf huisvader namelijk komt in zijne woning, zet zich neder, en pas gezeten, treft hem en zijn zoontje, dat hij op den schoot had genomen, de bliksem. Beiden waren oogenblikkelijk dood—Onder Steenwijkerwold zijn twee vette runderen op het land doodgeslagen.

— Men schrijft ons uit *Burum*, de dato 22 dezer: Gisteren, onder de godsdienstoefening, brak over onze gemeente een geducht onweder los, gevolgd door een milden en vele vruchten verkwikkenden regen. Hoewel het onweder wel heviger gehoord is, was er toch een geduchte donderslag, die vooral de inwoners van het gehucht Waafstermolen in grooten angst deed verkeeren. Spoedig na dien slag vernamen wij dan ook, dat een vrij dikke esschenboom van zijn top en schil geheel ontdaan en tot ver in de grond middendoor gekloofd was, terwijl in een daarbij staand huis 10 ruiten waren verbrijzeld. In een verder afgelegen huis waren ook ruiten stukgeslagen. Volgens denzelfden berigtgever zag men "den bliksem in de gedaante van een stuk vuur, ter grootte van een beddelaken, op een stuk land nederslaan" Gelukkig waren aldaar verder geene ongelukken te betreuren

— Uit *Zevenhuizen* wordt ons van den 23sten het volgende ter plaatsing ingezonden:

Woensdag laatstleden was zekere *Jan Hofstege* aan het branden van zijn boekweitland, toen omstreeks twee uur het vuur door den vrij hevigen zuidwesten wind oversloeg tot de aanzwettende bosschen van jonkheer mr. *U. W. F. van Panhuijs* te Groningen. Binnen zeer korten tijd was eene uitgestrektheid van 5 a 6 bunders mastbosch, van zeventienjarigen groei, eene prooi der vlammen en volgde alras eene voor kort vernieuwde boeren behuizing en schuur, aan denzelfden eigenaar toebehoorende. De gebruiker *Derk Martens Feringa* was even als zijne naburen op het veld aan den arbeid en hulp dus verre.

De vrouw, bezig te wasschen, werd letterlijk door het vuur overvallen en had slechts even den tijd om hare kinderen te redden, en met toegesnelde hulp vier op stal staande koeijen te redden. Buiten een kabinet, klok en eenige kleinigheden, is van den inboedel en van het boerenbeslag niets gered. Van nagenoeg zestig duizend sparren is maar een duizendtal overgebleven, en het is aan de doelmatige hulp en ijver der op het kleppen der brandklok toegesnelde menigte te danken, dat een aangrenzend akkermaalsbosch werd gered. Eene aan de overzijde der vaart gelegene boerenbehuizing werd, hoewel met veel inspanning door besproeijing behouden. Niets van het verbrande was verwaarborgd. Men zegt dat, waren de bij het reglement van politie voor de gemeente Leek, omtrent het branden van boekweitvelden vastgestelde bepalingen naar vereischte nagekomen, deze ramp niet zou hebben plaats gegrepen.

— Uit Bergum schrijft men ons het volgende: Als eene zeldzaamheid kunnen wij melden, dat er zich in ons dorp thans een kalf bevindt, gezegd kan worden anderhalven kop te bezitten. Het overigens anders zeer schoone dier heeft buiten zijn gewonen, zeer welgemaakten kop, onder aan den hals nog een halven kop hangen, waarvan de tong en de plaats der tanden duidelijk zigtbaar zijn. Het is te *Twijzel* geboren en op den 7den Mei, toen het eene week oud was, werd er *f* 170 voor gevraagd en een bod van *f* 50 geweigerd. Thans is dit dier het eigendom van *Lommert Everts*, die van plan is er onderscheiden kermissen in Groningen en Friesland mede te bereizen. Ieder beminnaar van natuurzeldzaamheden wordt de bezigtiging van dit gezonde dier aanbevolen.

— Door den jagtopziener *G. J. Starke*, te Vlagtwedde, zijn van den 1 tot den 19 dezer 46 vossen gedood, en wel 4 ouden en 42 jongen.

— Men schrijft uit Hem (bij Hoorn): Dezer dagen ontnam zich een 71jarige grijsaard het leven, door zich te verdrinken. Met zijne vrouw in dat dorp ter kerk gaande, wendde hij voor, iets te huis te hebben vergeten, en verzocht haar, hem slechts vooruit in het bedehuis te gaan. Te huis gekomen, schreef hij op de tafel waar hij te vinden zoude zijn, en maakte aan zijn leven een einde, door zich in het water te werpen. Wat de reden voor deze wanhopige daad zou geweest zijn, is slechts te gissen; over het algemeen meent men, dat gewetensangst oorzaak van dezelve geweest is.

— Het getal brandbrievenschrijvers neemt even als reeds vroeger te Veenhuizen, en ook in de bedelaarskolonie Ommerschans, hand over hand toe. Reeds zijn een aantal personen (waaronder zelfs vrouwen, wier brieven vooral het kenmerk van vergaande ruwheid dragen, zijnde hare bedreigingen meestal met vloeken en verwenschingen doorweven,) door het provinciaal geregtshof van Overijssel tot vijf en zes jaren tuchthuisstraf verwezen,—doch ook deze bestraffing schijnt weinig invloed uit te oefenen op de bedelaarskolonisten, welke met de zucht tot het schrijven van brandbrieven behebt zijn.

Men uit den wensch, dat van wege de hooge Regering eene voorafgaande visering door den directeur of adjunct-directeur over zoodanige gestichten gelast van de brieven die uit de kolonie verzonden worden, even als tot nu toe met goed gevolg plaats vindt door de commissie van administratie over de bestaande gevangenissen in dit rijk, ten opzigte van brieven door gevangenen verzonden worden.

Hierdoor toch zoude een aantal kosten voor het rijk bespaard, en onderscheidene regterlijke ambtenaren en collegien in hunne veelvuldige bezigheden niet bemoeijelijkt worden.

BELGIE.

In de nabijheid van Brussel heeft een treurig voorval plaats gehad. Een aantal werklieden waren bezig een riool te herstellen, ter diepte van 7 a 8 ellen onder den grond gelegen. Hoewel men de wanden van het uitgegraven gedeelte met planken had ondersteund, is echter het bovenste gedeelte ingestort, door de dreuning van drie zwaar beladen wagens, die over den weg reden; 7 werklieden werden onder het zand bedolven. Door spoedig aangewende pogingen mogt het gelukken drie hunner te redden, waarvan een gekwetst was. De overigen zijn eerst na twee uren arbeid van een 12tal gravers, dood uit den kuil gehaald. Twee der overledenen waren gehuwd, en een daarvan vader van 6 kinderen. De plaats van dit voorval bood een aartverscheurend tooneel aan. De oudste zoon van een der begraven werklieden zag men wanhopig werken tot bevrijding van zijnen vader. De moeder van dezen jongen man, die in vergevorderden staat van zwangerschap verkeerde, wilde zich wanhopig in den kuil werpen en kon slechts met moeite worden teruggehouden; op eenigen afstand hoorde men eene moeder haren zoon, dien zij verloren had, met luider stemme roepen. De pastoor van de kerk St. Gilles heeft op de plaats zelve eene inschrijving voor de weduwen en weezen gedaan. Een naauwkeurig onderzoek is omtrent het gebeurde ingesteld.

CHINA.

De Fransche *Moniteur de la Flotte* deelt het volgende mede:

Op het oogenblik, dat ernstige gebeurtenissen in China zullen plaats grijpen, is het niet onbelangrijk de houding van een der grootste onafhankelijke staten van Azie, het keizerrijk Annam, na te gaan.

Dit keizerrijk grenst ten noorden aan China en ten oosten en zuiden aan de Chinesche zee, zoodat het in onophoudelijke gemeenschap verkeert met dat uitgestrekte rijk.

Onafhankelijk van deze natuurlijke oorzaken, zijn er nog andere beweegredenen, welke de talrijke betrekkingen tusschen beide rijken verklaren. Annam is in 1368 door Chinesche volkplantingen bevolkt. Het heeft onderscheidene oorlogen moeten voeren met en is ten slotte cijnsbaar geworden aan China. De tegenwoordige *dynastie*, in 1795 aan het bewind gekomen, ofschoon van Cochinchinaschen oorsprong, heeft, tot aan den dood van den laatsten Keizer *Tao Kouang*, hare staatkunde naar die van het hof van Peking geregeld. Men was dus nieuwsgierig naar de houding, welke de Annamieten thans zouden aannemen. Een officiëel stuk, van wege dat rijk uitgegaan, geeft daaromtrent opheldering.

De mandarijn-generaal *Keeih-fo-sin*, die aan het hof van Annam met de waardigheid van eersten minister des Keizers bekleed is, heeft aan de gouverneurs van alle zeesteden des rijks, onder dagteekening van den 10den Februarij j.l., eene aanschrijving gezonden van dezen inhoud:

"In den naam van den magtigen Keizer, mijnen meester, den vierden van de dynastie der Tschung's, en krachtens zijne stellige bevelen doe ik u de volgende mededeeling, waaraan gij, als altijd, zult gehoorzamen ter vermijding van verschrikkelijke straffen.

"Gij hebt zekerlijk vernomen dat tusschen de lieden van het Westen en den verheven Keizer van China, onzen bondgenoot, oorlog ontstaan is. Zonder te treden in eene beschouwing der oorzaken van den oorlog, welke alleen bij de eerstgemelden te zoeken zijn, heeft onze doorluchtige souverein besloten onzijdig te blijven, zonder zich voor de eene of voor de andere partij te verklaren; gij zult u alzoo dienovereenkomstig te gedragen hebben, en in geen geval partij kiezen, noch voor de Engelschen nog voor de Chinezen.

"De Keizer, onze meester, heeft geene verongelijkingen te wreken en alzoo ook geenen oorlog te voeren. Indien zijn land aangevallen werd, zouden zijne ontelbare legerscharen op zijne roepstem aansnellen en den vijand verdelgen, die vermetel genoeg was om hem aan te vallen."

Deze aanschrijving, waarvan een gedrukt exemplaar aan de buitenlandsche overheid van Macau bezorgd is, wordt algemeen beschouwd als een gevolg van stappen, die het Chinesche gouvernement heimelijk bij de regering van Annam moet gedaan hebben, om het in den strijd met Engeland te wikkelen. Dat is eene opmerkelijke omstandigheid: zij bewijst dat het Chinesche hof zich met allen ernst op een grooten oorlog met de "roode barbaren" voorbereidt, maar tevens dat het, met al zijn schijnbaar zelfvertrouwen, bijstand bij zijne naburen zoekt.

Annam heeft eene nijvere bevolking van twintig millioen zielen, een leger van 150.000 man en eene talrijke vloot. Zulk een bondgenoot zou voor China van groot nut hebben kunnen zijn.

FRANKRIJK.

PARIJS, 18 Mei. De dagbladen behelzen een zeer breedvoerig berigt van het bezoek, 't welk de grootvorst *Konstantijn* heeft gebragt aan de ijzersmelterij en de fabrijk van de Creuzot. Hij is in dat etablissement ontvangen door den heer *Schneider*, den administrateur-generaal van de inrigting en tevens ondervoorzitter van het Wetgevend Ligchaam. Het arbeidende personeel bestaat uit 9500 werklieden. De fabrijk wordt door 95 stoomwerktuigen gedreven, en in het jaar 1856 is aan producten afgezet voor eene waarde van 22 millioen fr. De heer *Schneider* heeft de aandacht van den Grootvorst gevestigd op een militairen spoorweg, welke dezer dagen door Keizer *Napoleon* is uitgevonden. Elk element van dien weg weegt 100 kilo's en bestaat uit twee ijzeren rails, ter lengte van 3 meters, die door 4 ijzeren stangen, elke ter lengte van één meter, met elkander verbonden zijn. De verschillende elementen kunnen gemakkelijk vereenigd worden, en de noodige zorg is gedragen voor op verschillende wijze gebogen rail, opdat men den spoorweg in alle rigtingen zal kunnen voortzetten. De Keizer heeft den spoorweg uitgedacht met het doel, om in oorlogstijd de magt van het militaire element uit te breiden. Uit de genomen proeven is gebleken, dat met aanwending van deze hulpmiddelen een regement gemakkelijk in tien uren tijds een spoorweg kan aanleggen van 4 kilometers lengte.

Grootvorst *Konstantijn* heeft bij zijn vertrek uit Parijs van den Keizer een hartelijk afscheid genomen, en *Napoleons* laatste woorden tot den Prins, terwijl hij dezen de hand drukte, waren: "Zeg aan uwen broeder, waarde Prins, dat ik mij voortaan als zijn besten vriend beschouw." De armen van Parijs hebben van den Grootvorst 5000 fr. gekregen.—De Grootvorst begeeft zich thans over Brussel naar 's Gravenhage.

— De *Moniteur* deelt een berigt mede, dat in hooge mate de algemeene belangstelling wekt, en eene zeer gunstige stemming heeft te weeg gebragt. Uit officiele berigten blijkt namelijk, dat de oogst door geheel Frankrijk uitmuntend staat, niet alleen wat het zaad betreft, maar ook de wijnstok heeft in jaren niet zoo gunstig gestaan, en komen geene onvoorziene omstandigheden dit verblijdend vooruitzigt verstoren, dan zal dit jaar de voorraad wijn, welke bijna geheel was opgeruimd, weder vrij aanzienlijk zijn.

— Volgens de laatste brieven uit Algiers, had de maarschalk *Randon* die stad den 17den dezer verlaten, om zich aan het hoofd te plaatsen der thans tegen de Kabylen aangevangen expeditie. Volgens de door den maarschalk genomen besluiten, zullen drie kolonnes in overeenstemming werkzaam zijn, twee in de provincie Algiers en eene in de provincie Constantine; men wil door dit stelsel het bijeentrekken der Kabylsche strijdmagt op een punt beletten.

ENGELAND.

LONDEN, 22 Mei. Na de kennisgeving aan de beide Huizen van het voorgenomen huwelijk tusschen de Prinses en prins *Frederik Willem* van Pruissen, betuigden graaf *Derby* en de heer *Disraeli*, als hoofden der oppositie, zich volkomen daarmede te vereenigen, in de hoop, dat het beraamde huwelijk, betwelk, even als dat van de Koningin, uit wederzijdsche genegenheid ontsproten was, even gelukkig mogt zijn en even rijk aan huiselijke deugden.

De *Times* weidt uit over de hooge achting, die het Koninklijk huis verdient, gedurende welks regering geene verkwistende zeden meer in zwang bleven, en dat het voorbeeld gaf aan elken onderdaan, om niemand iets schuldig te blijven. (Men herinnert zich den tijd nog, dat de *Times* tegen het bierhedoelde huwelijk met de grootste ontstuimigheid te velde trok. 't Was toen Pruissen in de Oostersche kwestie geen partij wou kiezen tegen Rusland.) Een punt, dat misschien nog aanleiding geven zal tot hevigen redetwist, is de wensch, om de toelage of bruidschat der erfprinses te kapitaliseren en in eene ronde som te betalen, in plaats van jaarlijksche uitkeering, die vernederend ware voor een Pruissischen vorst, daar deze in dat geval een gepensioneerde van de Engelsche natie zou worden.

— De Koning van Portugal heeft de koningin *Victoria* een geschenk van vee van een zeer bijzonder ras doen toekomen, bestaande in een stier, twee vaarzen en een stierkalf. Het grootste van deze dieren is naauwelijks 40 Engelsche duimen hoog. Zij zijn van eene ligte kleur en volmaakt geëvenredigd. Terwijl de koeijen zeer mak zijn, is de stier daarentegen zeer wild, en bragt, toen hij van het station naar de pachthoeve van prins *Albert* te Fogmore geleid werd, een' hond, die ongeveer van zijne eigene grootte was, zware stooten toe.

Van den 23sten. In het Lagerhuis werd gisteren avond een voorstel aangenomen, strekkende tot het verleenen van een jaargeld van 8000 £ en eene huwelijksgift van 40,000 £ aan de Koninklijke Prinses. Een amendement van den heer *Roebuck*, om een bruidschat in eens te geven zonder jaargeld, werd vooraf ingetrokken.

— Den 8sten dezer is de nieuwe leeszaal in het Britsch Museum voor het publiek gedurende eene week ter bezigtiging geopend, om daarna tot hare bestemming aangewend te worden. Dit lokaal, waaraan drie jaren is gearbeid, en dat *f* 1,800,000 gekost heeft, is zeker een der prachtigste, dat voor dergelijk doel bestemd is. Voor driehonderd lezers zijn gemakkelijke schrijftafels ingerigt, zoodat ieder zonder zijn' buurman te hinderen of door hem gehinderd te worden, ongestoord lezen en schrijven kan. Het gebouw is geheel van steen en ijzer vervaardigd en er is zorg gedragen voor heilzame ventilatie in den zomer en in den winter, en ook voor het behouden eener gelijkmatige temperatuur in groote koude of groote warmte.

— Een ingezeten van Calcutta, *Jamjetsee Jejehboy*, die zijnen door eigen vlijt verworven rijkdom met voorbeeldige mildheid tot liefdadige en algemeen nuttige doeleinden besteedt, is door het Engelsche gouvernement in den Britschen adelstand verheven tot den rang van baronet. Hij is de eerste inboorling van Indie, wien die eer te beurt valt.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, 21 Mei. Sedert de uitbreiding der spoorweg-communicatie worden uit het Zuiden van Duitschland zeer aanzienlijke hoeveelheden slagtvee naar Noord Duitsche landen en Frankrijk verzonden. In de laatste dagen zijn in Hongarije ruim 10.000 stuks runderen voor Frankrijk gekocht en uit Wurtemberg en Baden worden de beste stukken in kisten gepakt naar Parijs gezonden. Uit Beijeren en Wurtemberg gaan ook vele paarden naar Frankrijk.

— In het Pruissische regeringsblad van den 16 Mei leest men: "Z. Maj. heeft goedgevonden, op heden aan de koninklijke familie, alsmede aan het koninklijke hof bekend te maken, dat met zijne bewilliging en onder toestemming van H. M. de Koningin van het Vereenigd Rijk van Groot-Brittanje en Ierland de verloving heeft plaats gehad van Z. K. H. Prins *Frederik Wilhelm van Pruissen* met H. K. H. prinses *Victoria Adelheid Marie Louise*, koninklijke Prinses van Groot-Brittanie en Ierland en Hertogin van Saksen.

FEUILLETON.

DE KRIS.

IND.SCHE SCHETS.

UIT HET HOOGDUITSCH VAN FR. GERSTACKER.

Slot.

"Zijne eigene zeden," riep de Yankee; "reeds uit vroegeren tijd weet ik daar voorbeelden van, en er bestaat eene oude wet onder deze stammen, dat zij de kris hunner voorvaderen, die zij aan eigenaardige, slechts voor hen duidelijke teekenen in de damascering kennen, als zij dezelve verliesen en in vreemde handen wedervinden, tegen elken prijs weder in hun bezit moeten brengen. Ik was er zelf bij, toen een Javaan eens voor zulk een lemmet, welks hecht volkomen zonder waarde was, twee duizend gulden betaalde, en vierduizend zou gegeven hebben, als hij het niet anders had kunnen krijgen. Hetzelfde is hier het geval, en waarlijk niet zonder reden bood de kerel duizend gulden voor het staal. Neen, voor honderd had hij de kris misschien kunnen koopen, als hij zich wijs gedragen had, want wat kan men er anders mede doen, dan dezelve aan den muur hangen, maar thans krijgt hij haar niet voor duizend, dat is zeker, en het zal aan mij niet liggen, als ik hem niet zoo ver opdraai, als de schroef reikt."

"Laat hij u dan maar niet ontvallen," zeide de kapitein, het hoofd schuddende; "en bovendien doet het mij van den armen drommel leed. Als de kris nu eenmaal in zijne familie te huis hoort en zijn hart er zoo aan hangt, waarom het terugkrijgen hem dan zoo ontzettend en eigenlijk ook onregtvaardig bezwaard?"

"O, de duivel hale die bruine schurken," vloekte de Amerikaan, "reeds de kleur kan ik niet verdragen, en dat gespuis houdt daarbij den neus meer dan hoog. Als zij ons beet kunnen nemen, doen zij het ook, en als wij uit hen het meest mogelijke nut persen, oefenen wij niet meer dan het regt van zelfverdediging uit. Bovendien voedt en onderhoudt de Hollandsche regering niet alleen deze luiaards, maar betaalt hun ook nog razende jaargelden, die zij toch maar aan opschik, nuttelooze juweelen en harems verkwisten; het is niet meer dan christenpligt hun daarvan weder een klein gedeelte te ontnemen."

"Als hij u echter nu met het bod laat gaan?" vraagde de kapitein.

"Daar komt hij reeds," lachte de Amerikaan stil bij zich zelven: "van dien zijn wij zeker, en zoo lang de kris niet in zijne handen is, verlaat hij mijn spoor niet meer."

Toen zij over de brug waren en weder links op de pakhuizen der Kali Besaar aan gingen, konden zij ook werkelijk, zonder het hoofd merkbaar naar hem om te draaijen, den Javaan herkennen, die tot hier toe bewegingloos tegen de pilaar was blijven leunen, als of hij op het terugkeeren der mannen wachten wilde, doch daar zij niet kwamen, thans zelf scheen te vreezen, dat zij hem ontgaan zouden.

De Amerikaan had ook inderdaad zeer juist gegist; de kris, die de kapitein zoo toevallig op de veiling gekocht had, behoorde werkelijk aan de familie diens Javaans; de geheimvolle teekens der damascering liet dezen geen oogenblik daarover in twijfel staan, en hij moest hem terug hebben. Maar hoe? Hadden de inhalige, eergierige blanken hem niet van alles beroofd, wat hij het zijne noemde? Was hij niet bijna half een bedelaar en vlugteling op denzelfden bodem, dien hij vroeger als vorst had beheerscht, en wist hij niet, dat hij daarbij nog met wantrouwen bewaakt werd, omdat de regering zoo wel den invloed kende, dien hij vroeger had uitgeoefend, als zijn halstarrig gemoed, dat niet goedwillig en geduldig voor de vreemde heerschappij buigen wilde? Zijn paard, een wakkere Macassarhengst, en een handvol juweelen, die hem zijn vader had nagelaten, was alles, wat hij nog het zijne noemde; maar zelfs dat, als hij het thans snel verkoopen moest, zou naauwelijks de geheele, door den inhaligen blanke geëischte som opbrengen, en wat bleef hem eindelijk over? —In een somber gepeins volgde hij de beide mannen, die, schijnbaar zonder verder acht op hem te slaan, voor eenen der winkels waren blijven staan en den naderende den rug toekeerden. De Amerikaan had den Hollandschen kapitein juist de afgesproken drie honderd gulden, voor het wapen, waarvoor hij zoo vele duizenden hoopte te winnen, ter hand gesteld, en bekeek thans juist weder glimlagchend het onbeduidende staal, toen de Javaan op hem toetrad, de hand op zijnen schouder legde en zachtjes tot hem zeide:

"Ik geef u twee duizend gulden voor het wapen en eene betere kris dan deze. Geef ze mij. Ik heb er nu eenmaal mijn hart op gezet, en zou ze gaarne de mijne noemen, hoe dwaas het ook zij."

"Gij zijt een dapper bieder," lachte de Amerikaan, "maar mijn hart hangt er toevallig ook aan, en wij moeten nu zien, wat zwaarder is, het uwe of het mijne. Voor twee duizend gulden geef ik ze niet."

De Javaan beet op zijne onderlip, dat de teekens der tanden er in bleven staan; hij gevoelde dat de vreemdeling de beweegredenen kende, die hem dreven, wist, dat hij besloten had daar zijn voordeel mede te doen, en aarzelde nogtans met het bod, dat hem tot eenen bedelaar moest maken. Maar hij had geene andere keus; de heilige kris was de eigendom eens vreemdelings, en de geesten der afgestorvenen zouden de euveldaad gewroken hebben, als hij het wapen in zijne handen liet.

"Goed," zeide hij eindelijk, terwijl een diepe zucht zich aan zijne borst ontwrong, "maak dat gij een uur voor zonsondergang hier zijt, ik zal u het geld brengen;" en zijnen sarong vaster om zich heen trekkende, en zonder verder naar de mannen om te zien, keerde hij snel terug.

Om de lippen des Amerikaans verspreidde zich een triomferende glimlach; maar de Hollandsche kapitein deelde niet in zijn gevoel en zeide ernstig:

"Gij zijt te ver gegaan, Goodwin; het zal den armen drommel zuur vallen, het geld bijeen te krijgen, en als ik dat van te voren geweten had, zou ik het niet geduld hebben."

"Dat kan ik wel denken," lachtte de koopman, "het doet u thans leed, dat gij mij niet geloofd hebt, en vreesdet dat hij u met het bod van drie honderd gulden ontloopen zou. Heb ik u niet van te voren gezegd, dat hij er zoo vele duizenden voor geven zou?"

"Hij betaalt er het mes duur genoeg mede," zeide de Hollander.

"En krijgt het er nog niet eens voor," riep de Amerikaan lagchende.

"Krijgt er het niet voor?"

"Neen; hij moet en zal meer geven. De drommel hale me, ik heb den kerel nu eenmaal in mijne handen, en zal hem persen, zoo lang er nog een' gulden van hem te krijgen is. Zulk eene gelegenheid komt mij niet spoedig weder voor, en die er geene partij van trok, zou een gek zijn."

"Hoor eens, Goodwin," zeide de Hollander ernstig, "ik verdien ook gaarne geld, en heb het misschien zoo goed noodig, als iemand anders, maar—op deze wijze—!"

"Bah!" riep de Amerikaan, zich van den Hollander afwendende; "Gij hebt meer dan 200 percent voor de kris genomen, en ik val in de duizenden; het eenige onderscheid ligt in de som, en zedelijke bedenkelijkheden zouden onzin zijn. Maar dat is eene bijzaak en afgehandeld. Wanneer gaat gij aan boord, opdat ik u het noodige nog bezorgen kan?"

"Heden avond voor zonsondergang," antwoordde de Hollander; "ik heb daar zoo even het berigt ontvangen, dat de laatste praauw aan het lossen is en dat er water aan boord is gekomen. Mijne papieren zijn gezamentlijk in order, en alzoo verhindert mij niets meer, morgen ochtend met den landwind onder zeil te gaan."

"Apropos, gij wildet mij immers nog een der schaakspelen verkoopen, die gij uit China hebt medegebragt?" vraagde de Amerikaan.

"Het is tot uwe dienst, maar ik heb er geen aan wal."

"Goed, dan verzel ik u heden avond aan boord en haal het zelf; en nu tot weerziens, want ik heb nog veel te bezorgen."

De beide mannen scheidden hier, om hunne verschillende bezigheden te verrigten, en wij willen intusschen den Javaan volgen, die, met slechts het eene doel voor oogen, in grooten haast naar zijne woning ijlde, om zijn paard, zijne juweelen te verkoopen, ten einde ter regter tijd op de afgesproken plaats te zijn.

Koopers vond hij er wel voor; de sluwe Chinees is steeds bereid eenen voordeeligen handel aan te gaan en geld op waren tot pand voor te schieten, of ook dezelve te koopen, als hij eene zekere winst voorzien kan: maar die taaije knapen wilden de juweelen niet naar de waarde, maar slechts naar den drang des oogenbliks betalen, en de Javaan, wien het bovendien reeds door de ziel sneed, over zijns vaders nalatenschap met inhalige makelaars te schagcheren, moest van den een' hunner naar den ander' loopen, om de door den Amerikaan geëischte som eindelijk bijeen te krijgen.

Toen de zon nog een uur hoog aan het uitspansel stond, ijlde hij met de rest zijns vermogens, te voet en met druipend voorhoofd, naar de bepaalde plaats aan de Kali Besaar, en vond den Amerikaan, daar reeds op hem wachtende, digt bij de rivier staan.

"Hebt gij de kris?" vraagde het opperhoofd zachtjes, terwijl hij op hem toetrad en de rol Hollandsche banknoten uit zijnen gordel haalde.

"Ah! *tabee*, mijn bruine vriend," lachte de Amerikaan, toen hij hem gewaar werd; "zijt gij daar weder? Een paar minuten later, en gij zoudt mij niet meer gevonden hebben."

"Hebt gij de kris?" vraagde de Javaan, zonder dan groet te beantwoorden.

"De kris?—Wel zeker, hier is dezelve, mijn bruine *tomwan*."

"En hier is er uw geld voor—geef mij het wapen," zeide de Javaan, hem met de linkerhand de banknoten toereikende, en de regter naar het mes uitstrekkende.

"Ho, ho! Niet zoo driftig," antwoordde hem echter bedaard de koopman; "hoe veel hebt gij daar in dat banaanblad gerold?"

"Wat gij gevraagd hebt—drie duizend gulden," zeide de inboorling, met donker te zamen getrokken wenkbraauwen, "het is mij zwaar genoeg gevallen, om het te krijgen."

"Mogelijk," lachte de Amerikaan, "maar voor drie duizend gulden geef ik de kris niet."

"Hebt gij mij dezelve niet voor dien prijs verkocht," riep de Javaan, met van toorn fonkelende oogen opstuivende, terwijl zijne regterhand bijna onwillekeurig naar de greep van zijn eigen wapen voer, dat hij in den gordel droeg.

"Bedaard, bedaard, vriend," voegde hem echter, met een verachtelijk glimlagchen over die dreigende beweging, de koelbloedige Yankee toe, "ik heb u slechts gevraagd, *of gij zin had, om drie duizend gulden aan het staal te kosten te leggen*, maar ik heb u met geen woord gezegd dat ik het er u voor laten zou—doch geeft gij vier duizend, dan zult gij het hebben."

"Vier duizend!" riep de Javaan tandenknarsend, "wat ik aan heb is mijn gansche vermogen, ik heb geene duizend duiten meer, om er bij te leggen."

"Dat doet mij leed," zeide de Amerikaan, de schouders ophalende; "dan, vrees ik, zal ik de kris behouden moeten."

De Nieuwsbode.

SHEBOYGAN, WIS.

J. QUINTUS, REDACTEUR.

$2,00 per jaar, in vooruitbetaling.

DINGSDAG, DEN 23 JUNIJ 1857.

DE NIEUWSBODE KOST VOOR NEDERLAND $8,50 PER JAAR; $2.00 IN DE ZES MAANDEN; ENKELE NOMMERS 10 CENTS.

KLEINE SOMMEN GELDS, HETZIJ BENEDEN EEN DOLLAR, OF CENTEN BOVEN EEN OF MEER DOLLARS, KUNNEN ONS IMMER PER BRIEF IN POSTSTEMPELS VAN EEN EN DRIE CENTS, VAN LAATSTGENOEMDE 'T LIEFST, IN BETALING WORDEN TOEGEZONDEN.

ZULKE STEMPELS KAN MEN KOOPEN BIJ ALLE POSTMEESTERS.

GEREGISTREERDE BRIEVEN MET GELD KAN MEN TEN ONZEN RISICO ZENDEN. VOOR HET REGISTREREN MOET DE AFZENDER 5 CENTS BETALEN.

NB.—GEBOORTE-, TROUW- EN DOODBERIGTEN WORDEN GEPLAATST VOOR 25 CENTS.

Waar streden de Yankees voor?

Zochten zij vrijheid voor blanken en negers, of voor de eersten? streden zij om een gouvernement op te rigten, waarin beide rassen zoowel de bestuurders als de bestuurden zouden zijn? Als zij streden tegen dwingelandij over de blanken van Amerika, en een regeringsstelsel oprigtten ten dienste van het hoogere en ter bescherming van het lagere ras, door uitdrukkelijk het laatste te erkennen als in eenen staat van dienstbaarheid, lijfeigenschap of onderwerping aan het eerste verkeerende, gelijk gij zult moeten toestaan als gij opregt zijt, welke ontdekkingen zijn er dan in de verledene tachtig jaren gedaan, die u kunnen doen gelooven, dat het negerras iets meer voor het burgerschap geschikt is, voor maatschappelijke en politieke gelijkheid, dan het was in den tijd der Revolutie?—*Appleton Crescent.*

Ja, waar streden onze voorvaderen voor?—Laat hunne eigene verklaring antwoorden: "ALLE MENSCHEN *zijn vrij en gelijk geboren, en door de natuur met zekere* ONVERVREEMDBARE REGTEN *begiftigd; onder dezen zijn leven*, VRIJHEID *en het streven naar geluk*." Zij streden niet voor "blanken," noch voor "negers," maar voor den MENSCH; om het grondbeginsel van zijn onvervreemdbaar regt op vrijheid te stichten. Zij streden om vrij te zijn van verdrukking—voor de vrijheid; niet als een voorregt dat door de sterken aan de zwakken moest verzekerd worden, maar als een heerlijk regt voor het *gansche* menschdom. Schande voor hen, die de vaderlanders der Revolutie en de stichters der Republiek onteeren, door hen te beschuldigen van gestreefd te hebben de vrijheid voor zich zelven daar te stellen en de dwingelandij voor een ander gedeelte van het menschelijk geslacht! Hem, die dit wil doen, ontbreekt slechts de magt om een dwingeland en verdrukker te worden.—*Newark Conservator.*

KEITT, Lid van het Congres, van Zuid Carolina, drukte in eene redevoering te Cheraw zijn gemis aan vertrouwen in WALKER en STANTON uit, welke hij beiden uitmaakte voor handeldrijvende staatkundigen zonder grondbeginselen, die bereid waren om de belangen der slavenhouders in Kansas voor eenen prijs te verkoopen. Hij sprak van de Nationale Democratische partij—van haar gebrek aan grondbeginsel, en hare bereidvaardigheid ten allen tijde, om het Zuiden tegen elken prijs te verkoopen, die aan hare aanvoerders den heerlijken buit der overwinning zou verzekeren. Hij zeide dat hij met de Democratische partij mede deed, maar er niet toe behoorde.

Hij sprak van den heer BUCHANAN—zeide dat hij eenig vertrouwen had in zijne eerlijkheid en regtschapenheid, maar vreesde dat zijne magt den stroom van Zwart Republikeinisme, die tegen hem was opgewekt, niet zou kunnen weerstaan.

KEITT is wel zeer moeijelijk tevreden te stellen.

VRAAG EN WEDERVRAAG.—Nu willen wij deze heeren (de Republikeinen) eens vragen, als Negers grondwettige burgers zijn, waarom is het dan, dat de Topeka constitutie (welke door hen gemaakt werd, in Kansas, en waar zij op aandringen, dat Kansas onder dezelve zal opgenomen worden als een Staat der Unie.) een artikel bevat, hetwelk de vrije Negers *buiten* sluit, en *niet* toelaat, dat zij daar zullen wonen?—*Cor. Holl.*

Nu willen wij dezen heer (den zoo woedend in den blinde op de Republikeinen toeslaanden Correspondent) eens vragen, of hij wel ooit getracht heeft de vraag op te lossen, welke toch wel de gewigtige redenen kunnen geweest zijn, die de vervaardigers der Topeka constitutie gedwongen hebben, om, in strijd met hunne grondbeginselen, die bepaling in dezelve te maken? Waarschijnlijk heeft onze goede, beste, brave vriend Correspondent hier niet eens aan gedacht, en dus willen wij hem welmeenend ter waarschuwing onder het oog brengen, dat hij groot gevaar loopt van zijne pogingen om de Republikeinen aan de kaak te stellen droevig te zien mislukken, en door zijn geschrijf slechts eene vertooning van zijne eigene kortzigtigheid te maken.

De beste tijd om te spreken is als men wat te zeggen heeft; de slechtste tijd als men maar wat zeggen wil. *Sopventi sat.*

TANEY IN 1817.—Lezers! Leest het volgende van Regter Taney, in 1817, en ziet eens hoe de tijd de menschen veranderen kan. Misschien kan er geen duidelijker bewijs van den verderfelijken invloed der slavernij in dit land gevonden worden, dan hetwelk Taney oplevert. Beschouwt hem in 1817 en beziet hem nu, en hij biedt in zijn eigen persoon een kort begrip aan van de geschiedenis en de wording des lands van dien tijd, betrekkelijk deze vraag:

"In 1817, verdedigde Roger B. Taney, Esq. eenen Methodistische geestelijke in Maryland, die beschuldigd was van pogingen, om wederspannigheid en opstand onder de slaven te verwekken, zijnde de grond van deze beschuldiging eene preek, die hij gepredikt had. In de verdediging voor het Hof zeide Taney:

"*Eene harde noodzakelijkheid voorwaar dwingt ons het kwaad slavernij voor eenigen tijd onder ons te dulden.* Het werd ons opgelegd door eene andere natie, toen wij nog in eenen staat van colonial leenmanschap verkeerden. Het kan niet gemakkelijk of eensklaps worden weggeruimd. En toch, zoo lang het duurt, *zal het eene vlek op ons nationaal karakter zijn*, en elke ware beminnaar der vrijheid hoopt met vertrouwen, dat het krachtiglijk, ofschoon het trapsgewijze moet geschieden, zal worden uitgeroeid, en ziet ernstig uit naar het middel, door hetwelk dit noodzakelijk doel kan bereikt worden. En zoolang dit niet zal vervuld zijn, zoolang de tijd *niet gekomen is, waarin wij zonder blozen naar de taal, die in de Onafhankelijkheids Verklaring gevoerd is, wijzen kunnen*, zal elke vriend der menschheid de knellende keten der slavernij trachten te verligten, en zooveel in zijn vermogen is, den ellendigen toestand des slaafs verbeteren."

GOUVERNEUR WALKER IN KANSAS.—In de inhuldigingsrede van Gouv. *Walker* in Kansas, komen deze twee hoofdpunten voor. Het eerste is, dat de schendige verordeningen der *gewaande* Territoriale Wetgeving, moeten worden doorgezet; en het tweede, dat hij zal trachten te verkrijgen, dat de Constitutie, die op het punt is van vervaardigd te worden, aan de uitspraak des volks wordt onderworpen. Als deze laatste belofte opregt gedaan is en gehouden wordt, dan zal Kansas *vrij* zijn! maar als met "*het volk*" Gouv. Walker hen meent, wier namen op het "grensbandieten" register worden gevonden, dan zal Kansas om opneming in de Unie vragen als een Slavenstaat. In zoo verre het de REPUBLIKEINSCHE stemmen in het Congres betreft, zal het dit te vergeefs vragen. Als de vloek der slavernij over Kansas komt, zal het door "Democratische" handen geschieden.—*Milw. Sent.*

DE SNELSTE SPOORTREIN IN AMERIKA.—De Michigan Central Railroad Compagnie laat tegenwoordig, op hun enkel spoor, eenen dagelijkschen trein van Chicago naar Detroit loopen, die wat betreft spoed en geregeldheid, op niet eenen spoorweg in Amerika overtroffen wordt. Deze trein verlaat Chicago des morgens ten 6 ure, houdt tienmaal op, en bereikt Detroit des namiddags ten 3 ure, leggende dus, het ophouden daarbij gerekend, eenen afstand van 282 mijlen in negen uren af. Den eersten dag, waarop deze trein reed, den 25 Mei, kwam dezelve, op de minuut af, op zijnen tijd aan het Depot te Detroit aan, en heeft sedert alle dag stipt op zijnen tijd daar geweest. Dit is ongeveer twee of drie mijlen in het uur sneller, dan op den New York Central of op den Hudson River gereden wordt, welke beiden een dubbel spoor hebben, terwijl de Michigan Central slechts een enkel spoor heeft. In dezen staat van zaken kan het volk van Michigan wel met trots en voldoening op den Michigan Central Spoorweg wijzen, als den best bestuurden weg in de Ver. Staten, of in Amerika.

Al de treinen zijn nu voorzien met eenen nieuwen patent stoffer (*duster*), door middel van welke de wagens in een raamwerk gesloten zijn, van den bodem af tot drie of vier duim van den grond. De *platforms* zijn ook aan elkander verbonden, zoodat het stof niet tusschen de wagens kan oprijzen, noch personen tusschen dezelve in kunnen vallen, als dezelve in beweging is. Dit gedeelte van den stoffer dient daarom tot het dubbele oogmerk om het stof uit de wagens te houden en om ongelukken van dien aard voor te komen. De wielen ingesloten en de platforms op die wijze aan een zijnde, wordt al het stof onder den trein gehouden, en is genoodzaakt eenen uitgang aan het achtereinde te zoeken, hetgeen het dan ook doet als een geweldige stroom. Deze groote kwelling voor zomerreizigers wordt dus vermeden, en een aangenaam, koel en gemakkelijk rijden gewaarborgd.—*Detroit Adv.*

☞ In eenen twist tusschen JOHN CLAY, eenen zoon van den overleden staatsman, en eenen pikeur, EDGAR genaamd, verleden Donderdag, te Lexington, Ky., schoot de eerste op den laatsten tweemaal met eene pistool. Een der kogels ging den mond in en kwam er achter uit en een tweede bleef in den hals zitten. Edgar wordt als doodelijk gewond opgegeven. Clay verliet onmiddelijk Lexington, en men heeft sedert nog niet van hem gehoord. Beiden hebben sedert eenigen tijd op geenen vriendschappelijken voet met elkander gestaan.

GERRIT SMITH.—Over dezen edelen voorvechter des vrijen arbeids, het hoofd der zoogenaamde "Vrijheids partij", die de slavernij als niet constitutioneel beschermd beschouwd, maar in tegendeel de constitutie beslist als een anti-slavernij document uitlegt, zegt de Milwaukee *Wisconsin* het volgende:

Gerrit Smith is een der "edellieden van natuure," "een man met zijn hart in zijne handen." Van eene verhevene gestalte zijnde, en een openhartig, kloekmoedig gelaat hebbende, vervult zijn reeds zijne tegenwoordigheid zijne hevigste tegenstanders met bewondering en achting. Hij bezit eene stem van buitengewonen omvang en goede welluidendheid, zoodat de toonen het oor treffen gelijk de noten van een orgel. Hij spreekt langzaam, duidelijk elke lettergreep uitdrukkende, en men kan voelen, terwijl men naar hem luistert, dat hij meer voor toekomstige tijden, dan voor den *dans* van het oogenblik spreekt.

Gerrit Smith is een dier menschen, die, ongelukkig voor hunne populariteit, hunnen tijd eene halve eeuw vooruit zijn. Het heden belacht zulke menschen als onbruikbare wezens, en brandmerkt hen als geestdrijvers en manzieken; maar met de steenen, opgehoopt op de lijken der profeten, sticht het nageslacht gedenkteekenen ter hunner gedachtenis. Zoo is het door alle tijden heen geweest. De grooten, de edelen hebben ongeëerd en onbezongen in hun graf gelegen; ja, zij zijn zelfs "aan den paal gebraden en geblakerd"—maar weldra gaat de spottende menigte van gisteren tot eenen stillen eerbied over, en verzamelt hunne asch in de gouden vaas der geschiedenis.

Ofschoon wij de uitersten der gevoelens van den heer Smith over vele onderwerpen niet goed keuren, achten wij hem om zijne eerlijke onverschrokkenheid, en eeren hem, omdat hij naar zijne mannwgezette overtuiging van pligt handelt. Als menschenvriend, die door vorstelijke mildadigheid zijn regt op dien naam bewezen heeft, is zijn goede naam buiten het bereik der boosaardigheid.

☞ De redacteur dezes was op de den 17 dezer te Milwaukie gehoudene mass-conventie tegenwoordig,—heeft met veel genoegen naar dezen grooten redenaar geluisterd, en kan op al het bovenstaande ja en amen zeggen.

ZONDERLING VOORBEELD VAN INBRAAK.—John A. Kinmis, een jongman van goeden huize, woonachtig te West Troy, N. Y., werd onlangs voor drie jaren tot de Staatsgevangenis verwezen, voor inbraak. Hij was een jongman van een schijnbaar onberispelijk gedrag, behoorde tot eene familie, bekend om de reinheid van zeden en de achtingswaardigheid harer leden, en verkeerde in de beste kringen van West Troy, waar zijne moeder woont. Hij had eene goede opvoeding genoten en te huis het voorbeeld van Christelijken handel en wandel gehad; ook was hij een bestendig kerkganger en onderwijzer in de Zondagsschool. Niettegenstaande dit alles, heeft hij buiten verdenking twee jaren lang groote diefstallen gepleegd, bedragende de som zijner inbraken, meent men, van de $10,000 tot de $15,000.- Onder zijne zaken vond men een zorgvuldig gehouden dagboek van zijne reizen en diefstallen, loopende over twee jaren.

EEN ANDER TREURSPEL TE NEW YORK.—De burgers der achttiende ward, die in de eerste Avenue, nabij de een en twintigste straat wonen, werden gisteren morgen in eene groote ontsteltenis gedompeld ten gevolge van een vreesselijk treurspel, dat in hun midden gespeeld was. De vrouw van Thomas Shaw, wonende No. 363 in de eerste Avenue, werd op de werf achter hare woning dood gevonden, zijnde haar van oor tot oor den hals afgesneden. De overledene was uit een der ramen der bovenverdieping geworpen, en toen haar lijk door de policie werd gevonden, bood het een ijsselijk schouwspel aan.

Haar man zeide dat hij, laat in den nacht te huis komende, zijn kind in bed schreeuwende vond. Zijne vrouw was niet in de kamer, en dit deed hem haar zoeken; hij vond bloeddruppels op den vloer, die naar het raam leidden, dat open stond. Op de werf ziende zag hij de vrouw liggen, ging daarop naar beneden, en bevond dat het leven was uitgebluscht. Zijn verhaal wekte achterdocht op en hij werd gearresteerd, tot dat de zaak door den coroner grondig zal onderzocht zijn. Ook twee zijner broeders en nog een ander persoon werden achtereenvolgend als getuigen gearresteerd.—N. Y. *Herold*, 9 Junij.

In de woonkamer vond men een bebloed scheermes, een aantal borden, en gebrokene glazen op den grond. De vensterbank en de muur daaronder waren met bloed bevlekt. Dr. Finnel en dr. Donaghe verklaarden na de lijkschouwing, dat de dood niet door de wond aan den hals, maar door den val uit het raam veroorzaakt was. Zij veronderstellen, dat de vrouw zich de keel afsneed en ten gevolge van bloedverlies in onmagt viel, en weder bijkomende, voelende dat de wond haren dood niet ten gevolge zou hebben, naar het raam kroop en er zich uitstortte. De wond zag er uit, zeiden de artsen, als toegebragt door iemand, die zelfmoord wilde begaan, en toch bang voor de pijn was. Velen deelen in het gevoelen der geneesheeren, dat de vrouw, die een zeer liederlijk leven geleid moet hebben en aan den drank verslaafd was, zich, in eene vlaag van dronkaardswaanzin, om het leven heeft gebragt, doch het meerendeel der buren volhardt in het geloof, dat zij door haren man vermoord is.

Na een later verhoor werd de man weder in vrijheid gesteld.—N. Y. *Abdztg.* 13 Junij.

LANDVERHUIZINGS AANGELEGENHEDEN.—Het getal der in de maand Mei aangekomen landverhuizers bedraagt, volgens het maandelijksch berigt des agents der "Duitsche maatschappij," in het geheel 29,019, waaronder 12,258 Duitschers, 9,437 Ieren, 4,913 Engelschen, 616 Schotten 557 Zwitsers, 374 Franschen, 234 Belgen, 169 Hollanders en 43 Spanjaarden enz.

VERTWIJFELING.—Onlangs liet zich een Duitscher Gantz genaamd, te Rochester door den spoortrein verpletteren, uit wanhoop, omdat hij zijne liefde voor zeker meisje, met name Maria Rohr, niet met wederliefde beantwoord zag. Volgens de nieuwsbladen van Rochester had men brieven bij hem gevonden, waarin de oorzaak van den door hem gepleegden zelfmoord werd opgegeven. Deze brieven waren het meisje onder de oogen gekomen, en zij trok het zich zoo aan, dat zij al meer en meer mijmerend werd. Haar toestand ging weldra tot razernij over en zij bragt eenige dagen in de ijsselijkste zelfverwenschingen door, tot de dood een einde aan haar leven maakte. Zij was slechts 20 jaar oud en moest een bevallig meisje zijn geweest.

GESTORVEN TEN GEVOLGE DER BEET EENER SPIN.—Zekere Sarah J. Colburn, van Chaplin, Con., stierf onlangs van de beet eener gewone zwarte spin. De omstandigheden zijn deze:

"Toen zij des Maandags opstond, eene week voor haar overlijden, vond zij de spin op haar kussen, en voelde een stekend gevoel op haren lip, dat aanhield tot des Vrijdags, toen hare lip en haar gezigt begonnen te zwellen; en zij tot des Dingsdags haar bed moest houden, toen zij in een groot lijden stierf. Haar hoofd, en gezigt en hals, waren zeer gezwollen, zoodat zij niet zien of spreken kon.

Wij hebben vernomen, dat whiskey het vergift uit eene spinbeet trekt, door het er op te leggen op zulk eene wijze, dat het niet vervliegen kan. Een klein fleschje over de beet gestopt is de beste wijs. Als het vergift zich reeds door het gestel heeft beginnen te verspreiden, neem dan whiskey in. Men kan het beproeven.—*Milw Free Dem.*

BLOEDIG TREURSPEL IN KENTUCKY.—Toen zich de Lexington en Corington trein, verleden Zaturdag, een paar mijlen aan deze zijde van Winchester, Ky., bevond, zag men twee mannen nabij den weg liggen. De een was kolonel James Price van Clark county, Ky., een oud en geacht burger en de ander zijn zoon, een veel belovend jongeling. Beiden wentelden zich in hun bloed, hebbende de vader den inhoud van een tweeloopig geweer ontvangen, dat met herten hagel geladen was, terwijl de zoon was doorschoten met eenen kogel uit eenen revolver. Beiden ademden nog toen men hen vond, en er is nog hoop, dat de oude heer er het leven zou afbrengen, maar aan het herstel des zoons wordt gewanhoopt. De bijzonderheden van deze bloedige daad zijn als volgt:

De vrouw van kol. Price levert, onder den naam van "Molly Broom", artikelen aan de Ohio Farmer, en had in eene jongste bijdrage in dat blad eene beschrijving gegeven van een huisgezin in hare buurt, welks hoofd door zijn wanbestuur aanleiding tot vele huisselijke droefenissen en rampen had gegeven. Ongelukkig hield zekere buurman, Gay genaamd, het er voor, dat hij daarmede bedoeld werd, en eenige dagen geleden kol. Price ontmoetende, vraagde hij, of hij zich zelven verantwoordelijk stelde voor hetgeen zijne vrouw schreef. De kolonel, die niet wist wat hij meende, antwoordde schertsender wijze "neen," en beiden scheiden schijnbaar als vrienden. Zaturdag morgen reed kol. Price met zijn zoon beiden te paard, naar de hier boven aangeduide plek, alwaar zijn zoon iets achter was, toen Gay, die een geweer met twee loopen bij zich had, op den kolonel toe trad, en hem de gansche lading in het lijf jaagde, zoodat deze oogenschijnlijk dood van zijn paard viel.—Toen zijn zoon nu naar de plek ijlde, trok Gay eenen revolver, met dat noodlottig gevolg, dat de zoon ook werd geveld. Na dus over zijne slagtoffers beschikt te hebben, die naar alle waarschijnlijkheid dood waren, pakte Gay zich weg, en tot op heden hebben wij niet van zijn arrest gehoord. Het bovenstaande is uit den mond van den kolonel zelven, die genoegzaam bekomen was, om de bijzonderheden van dezen bloedigen aanval mede te deelen.—*Cin Com.* 5 *Junij.*

NIEUW GEBRUIK VAN PEPER.—De "peperlist" is de laatste manier van straatrooverij te New-York. Zij geschiedt aldus:—een schavuit gaat rakelings eenen voetganger in de duisternis voorbij, werpt eene hoeveelheid peper in zijne oogen, en zet het dan op een loopen. Nu komt er een bondgenoot naar den gepeperden toe, die medelijden huichelt en vraagt "wat het is," en ondertusschen den ongelukkige van al wat eenige waarde heeft beroofd, en hem nog eene extra portie peper toedient. Dit alles is in eenen oogwenk geschied, en de policie zegt, dat het verre weg de wreedaardigste uitvinding is, die het metropolitaansche dievenpak, tot nog toe gedaan heeft.

DE CONVENTIE TE MILWAUKIE.—In de algemeene staatsvergadering te Milwaukie, op Woensdag den 17den dezer, werden onder anderen de volgende besluiten aangenomen.

Dat de Constitutie der Ver. Staten geene magt verleent aan het Congres, om *wetten op voortvlugtige slaven* uit te vaardigen, om in eenig Territoir de slavernij toe te laten, of om ten haren behoeve wetten te maken; maar dat het het regt en de pligt van het Congres is, om de slavernij in alle Territoiren en plaatsen, die bij uitsluiting onder deszelfs regtsgebied staan, te verhinderen, en om met gelijke zorg de regten van alle daarin wonende personen te beschermen, zonder aanzien van geboorte, geloof of kleur.

Dat, daar de hoogste regterlijke Vierschaar dezes Staats de wet op voortvlugtige slaven van 1850 onconstitutioneel en ijdel verklaard heeft, er daarom geene wet is ter opeisching van gevlugte slaven in Wisconsin, en iedereen, die eenen vlugteling in de slavernij tracht terug te brengen, een menschendief is.

Dat iedereen, die den grond van Wisconsin betreedt, VRIJ is, en iedereen, die een van deszelfs inwoners in slavernij tracht te brengen, met de strengste straffen verdient gestraft te worden.

DOOR KWADE SPIJSVERTERING TOT EEN GERAAMTE UITGETEERD.—Genezen door Boerhave's bitter.—De heer A. Matchet, een handelaar die in West Pennsylvanie waarschijnlijk zoo goed bekend is als iemand, zegt het volgende: "Ik ontmoette eenen boer in Armstrong County, die *door kwade spijsvertering tot een geraamte was uitgeteerd.* Ik haalde hem over eene flesch Boerhave's bitter te koopen, in de meening dat hem dit goed zou doen. Hem eenige maanden daarna weder ontmoetende, stond ik verbaasd hem zoo gezond als een visch te zien, maar niet zoo stom. Hij zeide mij, dat hij nu 200 *pond woog*, en dat deze wonderbare verandering was te weeg gebragt door Boerhave's Hollandsch Bitter, waaraan alleen hij zijne herstelling toeschreef.

EENE HELSCHE MACHINE.—De Pittsburgh *Union*, geeft de bijzonderheden op van een voorval met eene helsche machine in Lawrence co., Pennsylvanie. Twee kistjes waren in het kantoor van den heer Falls, eenen kruidenier in het groot, te New Castle achtergelaten. Zij bleven daar eenigen tijd, en eindelijk beval de heer Falls dezelve te openen; doch een vriend die daarbij tegenwoordig was, meende dat het wel eens gevaarlijk kon zijn zulks te doen. Eindelijk kwam men overeen, dat een der kistjes aan eene proef zou worden onderworpen. Diensvolgens koos men er een plaatsje voor uit, omringde het kistje met brandstof, en stak dezelve aan. Binnen weinige oogenblikken had er eene vreesselijke uitbarsting plaats, geweldig genoeg om een gansch gezin te dooden of te verminken, zoo het er om was verzameld geweest. De oorzaak tot deze daad, alsmede de bedrijvers derzelve, blijven verholen.

NA GEMAAKTE NIEUWE CENTEN.—Deze zijn reeds in omloop, zonder twijfel om in groote hoeveelheden met de echten te vermengen; zij zullen personen, die niet zeer oplettend zijn, gemakkelijk misleiden, doch van tin zijnde, gelijk al zoodanig geld is, hebben zij een vetachtig gevoel en eenen doffen klank, zoodat ieder een ze herkennen kan.—Centen namaken, is toch al vrij nietig—nog nietiger dan de boterhammen van eenen schooljongen te stelen.

EEN DUBBEL TREURSPEL.—Gisteren, den 28 Mei, werd een kleurling, genaamd Jared Barton, oud ongeveer 18 jaren, door eenen blanke, Charles Latourette genaamd, die niet wel bij het hoofd was, in het dorp Union, in deze county, in het hart gestoken en oogenblikkelijk gedood. Latourette ging in den winkel van Christopher Mersereau, en van de toonbank eenen ponjaard nemende, ging hij de straat op en stak den ongelukkigen jongeling, die daar digt bij stond, mors dood. Latourette was gedurende de twee laatste jaren niet wel bij het hoofd geweest, en had eenigen tijd geleden getracht zich zelven het leven te benemen. Hij gaf geene andere reden op van zijne daad, dan dat "hij zijn gezigt niet kon verdragen." Hij werd naar Binghamton gebragt en in de gevangenis geplaatst. Gisteren avond (den 4 Junij), omstreeks acht uren, ging de ondersheriff in de cellen, en die, waarin Latourette was opgesloten, doorgaande, zag hij hem met afgesneden keel op den vloer liggen. Het scheermes, waarmede hij zich om het leven bragt, had in den zak eens roks van eenen vorigen bewoner der cel gezeten, dien deze daar had achtergelaten.—*Binghampton Republican.*

"HET IS MAAR EEN NEGER."—In de St. Louis *Republican*—een ongepaste naam voor een Buchanan blad—vonden wij een aanbod van "zeven honderd dollars belooning," voor het vatten en terugbrengen der volgende omschreven menschelijke have. Marshals en hunne deputies gelieven acht te geven:

"Een lichtkleurige mulatten *jongen*, genaamd William, ongeveer twee en twintig jaar oud, met *bijna sluik haar.* Een andere jongen, genaamd Lewis, negentien jaar oud, *lichter van kleur* dan William, *met sluik haar.* Een meisje genaamd Mary Jane, veertien jaar oud, *heel hupsch, met haar en kleur als Lewis.* Een meisje, genaamd Mary Ann, negen jaar oud, met een *bleek gezigt en blond haar.* Een jongen, genaamd Ned, acht jaar oud, en wat donkerder dan de anderen."

"Maar als het "vreemdste gedeelte van deze vreemde, avontuurlijke geschiedenis," voor ons noordelijke mannen, die gehoord hebben, dat slaven zoo hoogstens gelukkig en tevreden zijn, en dat zelfs de vlugtelingen in Canada naar "de vleeschpotten" hunner meesters wenschen terug te keeren, lezen wij verder, dat de meester

"$200 zal betalen voor het vatten en in deze stad leveren van Louis, den vader der kinderen, op geregtelijke overtuiging van gezegde slaven te hebben weggeholpen."

Gezegde Louis kocht zich zelven van den adverteerder, en "de moeder betaalt tegenwoordig voor zich zelve. Ik wensch dus *zulke lage ondankbaarheid gestraft te zien.*"

De vader van deze "lichtkleurige, bleeke, sluikharige" have moest natuurlijk gestraft worden voor de "lage ondankbaarheid" van zich zelven te koopen: derhalve zeggen wij tot onze Vlugteling Wet beambten overal: "Doet uw best; de Unie is in gevaar! Redt! Och, Redt!"—*Greensburgh (Ind.) Republican.*

KOLONEL FREMONTS WERKEN.—De heer Fremont heeft zich, gedurende eenige maanden, bezig gehouden met het dagboek van zijne ontdekkingsreizen voor de pers gereed te maken, waarvan het voornaamste werk bestond in het schrijven van zijne aanteekeningen op zijnen laatsten togt. De New York *Tribune* zeide onlangs:

Childs en Peterson, te Philadelphia, hebben ter perse kol. J. C. Fremont's "Ontdekkingsreizen," door den schrijver in orde gebragt, en bevattende al zijne togten, prachtig opgehelderd door staalplaten en houtsneden, gegraveerd onder het onmiddelijk opzigt van kol. Fremont, meest naar daguerreotypen, die op de plaats zelve genomen zijn, en zullen in eenen stijl worden uitgegeven, dat zij de wedergade van dr. Kane's werken zijn. Dit werk zal eene herhaling bevatten van den eersten en tweeden togt in de jaren 1842, '43 en 44, over de Rotsgebergten, door Oregon, in Californie; den vierden togt van 1848—49, de rivieren Kansas en Arkansas op in de Rotsgebergten van Mexico, de Del Norte af, door Sonora in Californie; den vijfden togt, van 1853 en '54, over de Rotsgebergten bij de bronnen der rivieren Arkansas en Colorado, door de Mormonen volkplanting en het groote Basin, in Californie. Het geheel zal een tijdvak van tien jaren omvatten, dat hij onder de wilden van Amerika heeft doorgebragt. Het wetenschappelijk gedeelte des werks zal zeer volledig zijn, bevattende bekwame artikels van de professoren Torry, Hall, Guyat, Hubbard en anderen, bijeengebragt uit bouwstoffen, die door den schrijver zelven geleverd zijn.

IN VUUR WANDELEN.—Er is dezer dagen te Parijs eene nieuwe vuurproef kleeding voor brandspuitgasten uitgevonden, welke, goed bevonden wordende, van onberekenbaar nut zal wezen voor de spuitgasten en voor anderen. De stof, waarvan de kap en de handschoenen, enz., gemaakt zijn, wordt "aimanthus" genaamd. In dit gewaad gingen eenige spuitgasten op eene plek, die met hooge stapels hout en stroo was omringd, en waar dus de hitte hevig was, en bleven er twee minuten en 44 seconden. Hunne polsen rezen van 72, zijnde het laagste, tot 152, het hoogste.

BELANGRIJK NIEUWS.—De Cincinnati *Gazette* heeft vernomen, dat de overheden der Ver. Staten toebereidsels maken, om al degenen te arresteren en onder verhoor te brengen, die onlangs, in Green County, hebben deel genomen aan de stappen tegen de V. S. Deputy Marshals, en zij denken geene moeiten te sparen, om de stations te vernielen, de rails op te breken, en alle sporen uit te wisschen van den onderaardschen spoorweg in Ohio. Alle inhechtenisnemingen van gevlugte slaven zullen na dezen in eene volmaakte rust geschieden, en niemand zal harder tegen de slavernij mogen spreken dan fluisteren. Het is eene heele karwei om in *een* jaar te doen.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

WASHINGTON, 10 Junij. Baron van Limburg werd gisteren, door den assistent secretaris van Staat, Appleton, bij den President binnengeleid, en leverde zijne geloofsbrieven als gezant des konings der Nederlanden over. Wederzijdsche verzekeringen van de hoop, dat de vriendschap, die altijd tusschen de twee gouvernementen bestaan heeft, zal behouden blijven, werden uitgedrukt. Baron van Limburg was in groot costuum.

CINCINNATI, 13 Junij. Heden twee deputy marshals eenen slaaf en zijne vrouw, die van Covington, Ky., waren weggeloopen, en zich in eene kamer, bewoond door Wm. Conelly, rapporteur van de *Commercial*, verborgen hadden, willende gevangen nemen, bragt de slaaf de deputy marshal J. C. Elliot, met eenen stokdegen, eene zware wond toe; waarop de andere deputy marshal den slaaf nederschoot. Deze laatste en zijne vrouw werden toen gevat en voor commissaris Newhall gebragt, die terstond het eigendomsregt van hunnen meester gegrond verklaarde en hem de slaven toewees. De stervende man werd toen, met zijne de hartverscheurendste jammerkreten slakende vrouw, in een rijtuig gepakt en onverwijld naar Covington gebragt.

— 14 Junij. De doorschoten neger is, gelijk wij vernemen, gisteren namiddag, in het huis zijns meesters, te Covington, aan zijne wond gestorven. Marshal Elliot lag gisteren avond in de kamer, in welke hij het eerst gebragt is. De hem behandelende geneesheer was van gevoel, dat de geringste verontrusting doodelijk voor hem kon zijn; als zijn toestand niet erger wordt, hoopte hij, dat het mogelijk zou zijn hem heden morgen naar het Burnet huis te vervoeren. Het inwendige bloeden heeft opgehouden, en er is hoop op zijne genezing. Eene gelijke zorg voor den gewonden slaaf had misschien ook diens leven behouden—maar hij moest, op bevel van zijnen onmenschelijken heer, in eenen stervenden toestand, nog het vervoer naar Kentucky doorstaan.

"De kris is mijn!" siste de Javaan door de op elkander gedrukte tanden, "gij moogt mij dezelve niet onthouden. Hier is uw geld, het is alles wat ik heb, en ik gun het u, want ik heb u dan toch het wapen mijner voorvaderen te danken, maar—weiger mij het niet."

"Hm! Ik dacht dat gij 't slechts voor eenen vriend wildet hebben," lachte de Yankee; "had ik dat geweten, dan had ik het niet eens voor vier duizend gulden te koop; maar een man een man, een woord een woord, en brengt gij mij die som, dan kunt gij de kris krijgen, maar ook geen duit minder."

"Geef mij de kris en neem uw geld," drong de inboorling, "ik kan u, bij Allah, niet meer geven; drijf mij niet tot het uiterste."

"Waar gij de drie duizend opgeloopen hebt," spotte de Amerikaan, "zal u ook nog wel een vierde ten gebode staan. Het is mijn laatste woord, en laat mij thans met vrede, want ik moet naar boord van een schip op de reede varen. Als gij het bijeen hebt, kom dan morgen ochtend in het Amsterdam hotel."

"En gij weigert mij de kris voor drie duizend gulden?" vraagde de Javaan, met eene zachte, door inwendige woede bijna gesmoorde stem; maar de Amerikaan, die aan de gansche gemoedsbeweging des mans wel zag, dat hij gewonnen spel had, antwoordde er hem volstrekt niet op, maar stapte, zich van hem afwendende, langzaam de rivier af—hij had beter gedaan met hem den dolk te geven.

Iets meer naar beneden stond zijn cabriolet. De bruine koetsier met den ronden, bakvormigen, vergulden hoed op had hem reeds zien komen, en reed midden in de straat; Goodwin steeg langzaam in en eenen vlugtigen blik achter zich werpende, zocht zijn oog de gedaante van den inboorling, dien hij zoo even verlaten had. Maar deze was nergens meer te zien en de Yankee, den koetsier met een paar Maleische woorden het kantoor van impost aan de Kali Besaar als de plaats zijner bestemming noemende, leunde achteloos achter in het kleine rijtuig, stil bij zich zelven lagchende om den voordeeligen handel.

Toen zij de plaats bereikten, alwaar alle booten, die het smalle, naar de haven voerende kanaal passeren, hetzelfde of zij inkomen of naar buiten gaan, moeten aanleggen, was de jol des Hollandschen kapiteins nog niet gekomen, en de Yankee ging eene tamelijk lange wijl, met toenemend ongeduld, op het strand op en neder.

Eene kleine prauw, door vier Maleyers geroeid, kwam het kanaal af, terwijl een vijfde, lang uitgestrekt en in eene smoerig oude sarong gehuld, achter in het ranke vaartuig lag, en gleed digt en langzaam de steenen kade des kantoors van impost langs, om den aldaar geposteerden beambte—eenen Liplap—te toonen, dat zij niets, dat aan belasting onderworpen was, in de boot hadden. Inderdaad ook was de prauw volkomen ledig, en slechts een paar bossen bannanen of pisangs, een dozijn cocosnoten en een paar manden rijst en andere vruchten-lagen in het voorste gedeelte derzelve. Een verder aanleggen was dus niet noodig en het vaartuig dreef langzaam voorbij.

"Nu, kan de luije kerel daar achter in niet overeind zitten, als hij het impost kantoor voorbij vaart?" riep de Liplap knorrig.

"Hij is ziek," zeide een der Maleyers, terwijl hij zijnen riem in het dolgat bragt, en terstond daarop schoot de scherp gebouwde boot, den stroom der eb weder bereikende, snel het nauwe vaarwater af.

De Amerikaan had die lieden zien stil houden, maar er niet verder acht op geslagen, want de reeds ongeduldig verwachte boot kwam eindelijk het kanaal af, hield eenige seconden aan de steen werf op, om den Yankee aan boord te nemen, en voer toen, daar de kapitein slechts kippen, vruchten en eenige andere zaken tot proviandering van zijn schip bij zich had, ongehinderd naar buiten.

Op de reede haalden zij de prauw met de vijf Maleyers in—de eene kerel lag nog altijd op zijne bank uitgestrekt, en de overige roeijers schenen ook geenen bijzonderen haast te hebben, want zij dreven met het afloopend tij langzaam tusschen de daar voor anker liggende schepen door.

De zon was intusschen ondergegaan en Goodwin bleef meerdere uren aan boord des Hollanders, gedeeltelijk om den weldra invallenden vloed, gedeeltelijk om den opgang der maan af te wachten. De kapitein vraagde hem eens naar zijnen handel met den Javaan, maar de Amerikaan gaf een ontwijkend antwoord, bezorgde wat hij nog aan boord te bezorgen had, en verliet toen met de Maleische roeijers, die elk Europeaansch vaartuig, voor den tijd zijns oponthouds op de reede van Batavia huurt, het schip, om naar wal terug te keeren.

Een opkomend onweder zond juist eene frissche koelte van den oever over, en de Maleyers moesten naar de riemen grijpen, om deze tegen te werken; doch de zee was nog volkomen rustig, en de maan scheen helder en klaar op den ligt gekrulden, flikkerenden vloed.

De lastprauwen, die over dag de lading naar de schepen brengen, waren reeds allen in het kanaal teruggekeerd; slechts hier en daar gleed nog eene eenige, te laat opgehoudene boot, eigenlijk tegen de wet, en nu en dan van het wachtschip aangeroepen, door de aldaar ankerende geweldige vaartuigen, en de regelmatige slag der riemen klonk ver door den nacht.—Zulk eene kwam thans juist tegen hen in, en de Amerikaan, die achter aan het roer zat, zag dezelve plotseling zoo digt voor zich opduiken, dat hij nauwelijks den tijd had, om den boeg van zijne eigene boot om te werpen, ten einde niet met die des vreemdelings tegen elkander te loopen.

"Holla, daarvoor! Waarom voor den drommel past gij niet op!" riep hij in het Engelsch gemelijk de ontmoete personen toe. De vreemde boot veranderde echter geen haarbreed van koers, ja, volgde eer nog iets de wijkende beweging der andere, welker planken zij thans aanraakte en schuurde, terwijl de Maleijers nauwelijks den tijd hadden, om hunne riemen uit de dolgaten te werpen en in veiligheid te brengen.

"*Tabee Toewan!*" *) riep daarbij te gelijker tijd eene vermetele stem, die des Amerikaans bloed tot ijs deed verstijven, en eene donkere gedaante sprong, terwijl twee der vreemde bootslieden hem volgden, en de beide vaartuigen vast tegen elkander hielden, met eenen wilden sprong op den Amerikaan toe.

"Hulp! Moordenaars—roovers!" schreeuwde deze en rukte de kris, die hij in zijnen zak had, er uit, om zich tegen den op hem losspringenden vijand te verdedigen; doch eer hij het staal uit de houten schede kon krijgen, had des Javaans tengere maar veerkrachtige gestalte zich op hem geworpen en de kris gevat.

"Hulp! Moordenaars!" klonk weder het gillend geroep des overvallenen, die zich thans in wilde woede van den greep des vijands zocht te bevrijden, en met de regtervuist wel goed gemeende, maar vruchtelooze stooten naar diens hoofd deed.

"Mijne kris wil ik," knarste de Javaan daarbij tusschen de op elkander gedrukte tanden door, "geef mijne kris, of gij zijt een kind des doods."

"Vervloekt bruin ondier, eer mijn leven!" schreeuwde de Yankee, thans tot de uiterste woede gebragt; "wacht schelm, dat zal u duur te staan komen. Komt hier, Maleyers, helpt mij den schurk binden."

Op de naburige schepen, die het geraas en het hulpgeschreeuw gehoord hadden, ontstond gerucht, en het knarsen der bijschblokken op het naaste, verried het geoefend oor des inboorlings, dat er eene boot werd te water gebragt. Ook uit de streek, waar het nachtschip lag klonken snelle riemslagen, die het oor des Amerikaans desgelijks troffen.

"Help! Hierheen—hoera, jongens! ik heb den schavuit vast!" schreeuwde deze juichend; "hierheen, Ohoi!"

"Heb dan uw' zin!" siste het in des Amerikaans ooren, een gillende angstkreet beantwoordde de slangachtige beweging des Javaans, die zich in het volgende oogenblik uit de armen des blanken wond, en weder in zijn eigen vaartuig sprong.

"Komt hier!" riep hij daarbij zijn bootsvolk toe, "en nu voort!" en bliksemsnel volgden de bruine, behendige gedaanten dat bevel, terwijl des Amerikaans Maleyers verstijfd en ontzet achterbleven, en geen lid ter verdediging des aangevallen blanken waagden te verroeren.

"Halt daar—wat is dat daar voor eene boot?" riep eene zware stem over het water, en de snel ingeslagen en weder opgeheven riemen flikkerden in de maneschijn.

"Het zeil op!" riep de Javaan daarentegen zijne lieden toe, die hij nu zelf geheel koelbloedig het mattenzeil hielp zetten. Nauwelijks verhief zich dit met zijne breede oppervlakte boven het dek, of het vatte ook reeds den sterker aanwakkerenden wind en dreef de ranke boot voorwaarts.

"Halt daar, zeg ik!" riep de al nader en nader komende stem in de Maleische taal, terwijl er van de andere zijde ook eene boot kwam aansnellen; "uw zeil neder, of ik geef vuur."

"Geef vuur!" riep de Javaan met eenen trotserenden lach terug, "geef vuur, zoo veel als gij kunt!" en het roer grijpende, stuurde hij den scherp gebouwden boeg des kleinen vaartuigs regt voor den wind, zoodat het reusachtig zeil wijd gespannen werd en het water van voren wild en schuimend omhoog spatte.

Drie, vier schoten vielen thans achter hem neder, maar zij bereikten de boot niet. Desniettegenstaande gaf de wachtboot de vervolging niet op, maar haalde insgelijks een zeil op, om van den frisschen wind partij te trekken. De commanderende officier riep intusschen de tweede toesnellende boot, die door een Engelsch oorlogschip was afgezonden, toe, naar het andere op het water drijvende vaartuig te gaan en het te onderzoeken.—Het was de boot des Amerikaans, in welke de Maleyers nog niet weder naar de riemen hadden gegrepen, want zij waren met het lijk des blanken mans bezig. Hulp konden zij hem wel is waar niet meer bieden; de scherpe kris had zijn hart met vreesselijke gewisheid getroffen.

Over de zee schuimde intusschen, met den vervolger spottend, de vlugge prauw des Javaans op de "duizend eilanden" aan, in welker bereik zich de wachtboot niet eens alleen durfde wagen, en waar ook eene verdere vervolging tusschen de vele kleine eilanden vruchteloos zou zijn geweest. Na eene wedvaart van twee uren, moest zij de jagt opgeven en keerde langzaam en onverrigter zake naar haar stationschip op de reede terug.

*) Gegroet, mijnheer!

☞ De eerste stap tot zelfkennis is te beginnen te begrijpen, dat wij ons zelven nog volstrekt niet gekend hebben, en dat wij, wel beschouwd, niets beter zijn dan anderen. De eigenliefde vermomt onze ondeugden en schenkt aan dezelven in onze eigene oogen bevalligheid, en laat ons ons weinigje deugden door een vergrootglas zien.

☞ De aanvallen van den lasteraar zijn gelijk het slijk, waarmede u een voorbijrijdende wagen bespat. Als gij het af wilt wrijven, maakt gij eene vlek; laat het stil droogen en het gaat er gemakkelijk af.

☞ De Franschen zeggen, en zij hebben geen ongelijk: "eene bedorven spijsvertering is de knaging eener schuldige maag."

☞ Die zegt wat hij wil, moet hooren wat hij niet wil.

NEW YORK, 18 Junij. De stoombooten *Ariel* en *Washington* vertrokken heden van hier naar Southampton en Bremen. De eerste nam 149 passagiers mede en $73,000 in specie, en de laatste 75 passagiers en 50,000 in specie.

PATTERSON, 18 Junij. Er brak hier heden morgen brand uit, in de zaag- en schaafmolen van de heeren Van Winkel en Johnson, die daardoor geheel werd in de asch gelegd. Verlies $20,000.

MADISON, 15 Junij. Heden, gedurende het hevige onweder, werd alhier eene vrouw door den bliksem getroffen en oogenblikkelijk gedood.

ST. LOUIS, 19 Junij. Verleden Zaturdag wierp een orkaan, te Peru, Ills. 33 gebouwen omver. Een kind werd gedood, en zeven personen werden deerlijk bezeerd. Over de zeventig duizend dollars aan eigendom werd vernield.

GEMENGDE BERIGTEN.

In Connecticut is een kind van twee jaren, dat honderd pond weegt.—Nabij Oswego, N. Y., zijn verscheidene honderden paarls gevonden. — De Florida *Champion* zegt, dat de gouverneur van dien Staat in een klein dubbel blokhuis woont, dat van geschilde pijnstammen gebouwd is.—Brown county heeft bij stemming besloten voor $300,000 obligatien uit te geven, ten behoeve van den meerkust spoorweg.—Te Blackstone is onlangs eene vrouw gestorven, die vijf jaren lang aan het water had geleden, en 140 maal was afgetapt, waarbij zij meer dan 3000 pond water was kwijt geraakt. —Te New York heeft Lucian Eichberg een vonnis ontvangen van $5000 tegen Joseph Severille, die hem spelende met een pijltje van een blaasriet een oog had uitgeschoten, en de verdediging, dat hij het met geen kwaad opzet had gedaan, hielp niets.—De conducteurs en machinisten van den N. Y. centralen spoorweg, willen hun loon van $60 in de maand tot $70 verhoogd hebben.—Verleden jaar zijn door de gezondheidsopzieners in de straten van New York gevonden: 3,043 doode paarden, 230 koeijen, 1,046 varkens, 4,057 honden, 18 schapen en 8 geiten, benevens een niet opgegeven getal katten.—Volgens advertentie zal er te St. Louis eene slavin publiek verkocht worden, die zoo schoon is, dat er onder 's hands reeds $5000 voor geboden en geweigerd is.—De ontvreemding uit de staats schatkist van Ohio bedraagt $740,-000, en is voorgevallen onder de administratie van John G. Breslier, eenen Democraat.—Verleden jaar zijn er 2700 faillissementen in de Ver. Staten geweest, welker schuld op meer dan 50 millioen dollars wordt geschat.—Den 8 Junij l.l. overleed te St. Louis eene slavin, Aunt Fill genaamd, toebehoorende aan kapt. Lewis Bissel, in den hoogen ouderdom van *honderd en dertig jaar*. —Een nieuwsblad redacteur in het oosten raadt zijne lezers, als zij voor niet met al tanden willen ingezet hebben, in zijnen tuin vruchten te komen stelen, alwaar zijn hond de wacht houdt.

[*Ter plaatsing in de* Nieuwsbode *op verzoek van velen.*]

Pella, Iowa, 9 Junij 1857.

Het berigt uit Keokuk, voorkomende in de Nieuwsbode van 26 Mei, en meldende, dat aldaar dagelijks gehuwde en ongehuwde personen aankomen, die Pella verlaten, wegens de slechte verdiensten aldaar, is, om het met den zachtsten naam te noemen, zeer overdreven.

Wij hebben ons de moeite gegeven onderzoek te doen naar het aantal dergenen, die, gedurende deze Lente, van hier naar Keokuk verhuisd zijn, en hebben bevonden, dat in het geheel slechts zeven of acht personen, waaronder drie of vier gehuwde, meest handwerkslieden, tot die verwisseling van woonplaats zijn overgegaan. De vrouwen der laatstgenoemden zijn nog te dezer plaats gevestigd, waaruit schijnt te blijken, dat onze naar Keokuk vertrokken stadgenooten ons slechts tijdelijk verlaten hebben.

De vooruitzigten van Pella zijn nimmer beter geweest dan op dit oogenblik. Onderscheidene gebouwen van verschillenden aard, en tot verschillende einden bestemd, zijn in aanbouw, en, als men zich op de teekenen des tijds mag verlaten, zal de aanwas dezer stad, in den aanstaanden zomer bij dien van vroeger jaren geenszins achter staan. De schaarschheid van werk, die eenige weken geleden, ten gevolge der langdurige koude, niet alleen Pella, maar het geheele land drukte, heeft natuurlijk met de oorzaak opgehouden te bestaan, en allen, die wenschen door handenarbeid, van welken aard ook, aan den kost te komen, kunnen zich veilig, met het vooruitzigt op ruime belooning, in ons midden nederzetten.

Onze Keokuksche buren zijn in den geheelen Staat bekend, wegens hun bijzondere zwak, om hunne woonplaats ten koste van anderen te verheffen, en de prijzen, op welke zij hunne eigendommen houden, zijn buiten twijfel naar hunne opgeblazene berigten geevenredigd. Allen, die zich door het berigt van den correspondent te Keokuk mogten laten bewegen, om zich in genoemde stad te vestigen, zullen wel doen dezes indachtig te zijn. N.

LATERE BERIGTEN VAN EUROPA.

BELGIE.

In Belgie heeft eene volks-demonstratie plaats gehad, die volkomen haar doel heeft bereikt. De Ultramontanen hadden namelijk eene meerderheid in de kamer en wilden van dezelve gebruik maken, om eene wet aan te nemen, die aan de kloosters en monniken het regt geeft om giften van vaste goederen aan te nemen en die te bezitten. Volgens de sedert het jaar 1830 in Belgie bestaande wet, zijn alle giften van dien aard van nul en geener waarde, en deze bepaling moest door de nieuwe wet worden omvergeworpen. De debatten werden zeer hoog gevoerd en duurden reeds vier weken. Eindelijk kwam het tot een stemmen over het grondbeginsel des wets ontwerps en dit werd aangenomen. De oppositie verdedigde haren grond voet voor voet en het volk op de galerijen juichte derzelver redenaars levendig toe, hetgeen de Ultramontanen ergerde. De president der kamer liet eenige malen de galerijen met geweld ontruimen, en dit geschiedde ook op den laatsten dag. De verontwaardigde menigte stortte zich op de straat onder het geschreeuw van: "Weg met de kloosters! Weg met de monniken!" en bragten den pauselijken nuntius eene ketelmuzijk. De opgewondenheid deelde zich aan alle steden des koningrijks mede. Te Antwerpen, Luik en Verviers, te Bergen en te Gent wierpen opgewondene hoopen de glazen der Jezuiten collegien in en te Brussel werd de drukkerij van het Ultramontaansche blad *'t Emancipation* op gelijke wijze begroet. Eenige dagen daarna verdaagde de Koning de kamer tot nadere gelegenheid, zoodat de beruchte wet voor 's hands is ter zijde gelegd. Het is opmerkenswaardig dat de taktiek der Jezuiten in deze debatten daarop uitliep, om onder den naam der vrijheid het volk een jok te smeden. Zij zeiden, wij hebben vrijheid van spreken en drukken, geeft ons daarom ook "vrijheid van weldadigheid," juist zoo als zij in Frankrijk onder den naam van "vrijheid van onderwijs" de volksscholen in hunne magt zochten te krijgen.

Het schijnt weder wat levendiger in Europa te zullen worden; doch het minst van allen had men gedacht dat Belgie het Bal openen zou.

ITALIE.

De reizen der beide keizerlijke prinsen van Rusland en Frankrijk nemen zooveel belangstelling voor zich in, dat bijna niemand denkt om de reis van het opperhoofd der R.-Kath. kerk. En toch is die reis ook uit het oogpunt der staatkunde wel der aandacht waard. Over de beweegredenen, welke den Paus daartoe bragten, deelt een correspondent der *Borsenh.* het volgende mede, waaruit blijkt, dat de reis wel degelijk de staatkunde ten doel heeft.

Het plan, 't welk *Pius IX* voor korten tijd opvatte om zijne provincien voor langeren tijd te doorreizen, is het resultaat van de schreden, die reeds vrij lang geleden door de vertegenwoordigers van Frankrijk en Oostenrijk bij den Pauselijken stoel gedaan zijn, ten einde het Romeinsche volk in het bezit der reeds lang beloofde concessien te stellen. Nu Oostenrijk door het verleenen eener algemeene amnestie voor de Lombardisch Venetiaansche Staten en de benoeming van den aartshertog *Ferdinand Maximiliaan* tot onderkoning van dat rijk, het initiatief heeft genomen voor liberale hervormingen, kan de Paus niet langer met zijne aan Frankrijk en Oostenrijk gedane beloften wachten en moet door zijne tegenwoordige reis den eersten stap doen om het werk der verzoening met zijne onderdanen aan te vangen.

Evenwel heeft de staats-secretaris, kardinaal *Antonelli*, begrepen aan de reis van den Paus elke staatkundige kleur te moeten ontnemen, en daaraan den schijn gegeven als bedoelde de Paus vooral eene bedevaart naar Lorette. Maar dit is niet meer dan schijn. Meer en meer komt het vermoeden bij velen op, dat het eigenlijke doel van deze reis van den Paus in de eindelijke ontruiming van Rome en van de legatien door de Fransche en Oostenrijksche troepen. Wat er ook van dit vermoeden zijn moge, kan wel dit met zekerheid worden gezegd, dat bij het aanstaande verblijf van den Paus te Ancona, een door de hooge ambtenaren reeds geheel voorbereide petitie aan den Kerkvorst zal worden gedaan, waarin niet alleen op vele verbeteringen in het plaatselijk en gewestelijk bestuur, maar ook op eene uitbreiding van de vrijhaven aldaar wordt aangedrongen.

Het eindresultaat der reis zal in allen gevalle eene veelomvattende amnestie zijn, aan die van den Keizer van Oostenrijk gelijk.

Men verneemt niet dat de staat van beleg, waarin Bologna sedert eenigen tijd verkeert, met de komst des Pausen zal worden opgeheven. Uit eene verklaring van den krijgsraad aldaar, blijkt, dat de misdaden, die met eene koelbloedige wreedheid en voorbeeldelooze vermetelheid in de legatien gepleegd worden, talloos zijn; dat op de hoofden van de voornaamste misdadigers prijzen van 500 tot 3000 scudi gesteld zijn en wat dies meer zij. Dit pleit niet voor de verzekering van zekere bladen, die beweren, dat de staat van zaken in den Kerkelijken Staat zeer bevredigend is.

— Te Pisa, Siena en andere steden van het groothertogdom Toskane hebben onderscheidene inhechtenisnemingen plaats gehad, ten gevolge van de ontdekking van wapens en munitie in de nabijheid van eerstgenoemde plaats. Men vermoedt weder een Mazzinistisch complot.

— Uit Napels schrijft men van den 4den Mei, dat de Vesuvius op het oogenblik hevig aan het braken was, vooral des nachts leverde deze berg een verheven schouwspel op.

DUITSCHLAND.

Uit het Munstersche wordt geschreven, dat daar in den laatsten tijd weder een tal van kloosters verrijzen voor wier prachtvollen opbouw groote sommen worden besteed. Thans wil men weder voor eene der poorten van Munster een Karthuizer klooster stichten, en reeds heeft iemand daarvoor eene som van 40,000 thl. geschonken. De omliggende gemeenten komen evenwel hiertegen op, omdat zij vreezen, vrij wat last van deze stichting te zullen bekomen, en het eigenaardige der Karthuizer monniken bestaat in het bedelen. Men ziet met gespannen verwachting den afloop dezer aangelegenheid te gemoet. Er is inmiddels gelegenheid genoeg om op te merken dat, in weerwil van de toenemende vroomheid, de ruwheid en onbeschaafdheid onder de volksklasse volstrekt niet aan het afnemen is.

— De burgemeester van het Oostenrijksche stadje Saaz, die nog steeds, uit kracht van een voor meer dan drie honderd jaren aan de stad verleende privilegie, de Israelieten uit die stad verjaagde, is door de regering in het ongelijk gesteld, daar deze onmiddelijk het *veto* heeft gelegd op het besluit des burgeraaders van Saaz.

— Een aantal Oostenrijksche pelgrims in het Heilige Land zijn op de terugreis van Jeruzalem naar Beyreuth, in handen van roofzuchtige Beduinen gevallen, waaruit alleen een aanzienlijk losgeld hen ber rijden kon.

CORRESPONDENTIE.

De heer QUINTUS is bijna de gansche afgeloopene week afwezig geweest ter verrigting van zaken te Milwaukee en Madison. Hij hoopt dat zijne geëerde lezers in eerstgenoemde stad het hem niet ten kwade zullen duiden, hen niet bezocht te hebben. Hij kon er onmogelijk tijd toe vinden, en iedereen weet dat zaken voor dienen te gaan.

MARKTPRIJZEN.

SHEBOYGAN, WIS. den 22sten Junij 1857.

MEEL, Tarwe, ℔ zak.	$3,25 @ 3,50
MEEL, Rogge, "	2,50 @ 3,00
MEEL, Boekweit, per 100 lbs.	2,50 @ 3,00
Blanke Winter Tarwe, ℔ bushel,	1,30 @ 1,40
Roode winter Tarwe " "	1,20 @ 1,25
Club Tarwe, ℔ bushel.	1,15 @ 1,20
Zomer Tarwe, " "	— @ —
Rogge, " "	100 @ —
Garst, " "	1,50 @ 1,75
Haver, " "	0,68 @ 0,80
Ind. Koren, " "	75 @ 76.
Witte Boonen, " "	2,00 @ 2,50
Erwten, " "	90 @ 1,00
Aardappelen, " "	68 @ 0,75
Vleesch, ℔ 100 lbs.	6 00 @ 8.00
Spek, " " "	10,00 @ 11,00
Boter, ℔ lb.	13 @ 16
Reuzel, " "	14 @ 16
Kaas " "	14 @ 16
Eijeren, ℔ dozijn	10 @ 12
Droogo Appels, ℔ bushel	2,75 @ 3,00
Groene Appels, ℔ barrel	— @ —
Spek (mess) ℔ barrel	$20 @ $22
Zout, ℔ barrel	2,15 @ 2,22
Wit Visch, ℔ barrel,	9,00 @ 10,00
Whiskey, per gallon	0,33 @ —
Timmerhout, per M.	10,00 @ 15,00
Shingles, ℔ M.	1,37 @ 3,00
Hooi, ℔ ton	$16 @ $18
Hout, per cord,	2,00 @ 2,25

Advertentien.

Mengelwerk.

Een ontzettend voorval.

Van een bezoek te New Orleans terugkeerende, waren wij gelukkig genoeg van eene plaats in eene lijnstoomboot te verkrijgen, met slechts weinig passagiers. Onder de dames was er eene, die in het bijzonder onze belangstelling opwekte. Zij was de weduwe van eenen rijken planter, en keerde met slechts een kind tot haars vaders huis terug. Hare liefde voor het kind was zeer roerend, en de oogen van hare oude zwarte kindermeid werden menigmaal met tranen gevuld, als zij hare meesteres verzocht "dien jongen niet te veel lief te hebben, of de Heer zou hem van haar wegnemen."

Wij gingen door het kanaal te Louisville en lagen eenige oogenblikken bij de werf stil, toen de kindermeid de stad willende zien, naar de borstwering ging, achter aan de boot, alwaar, door eene plotselijke beweging, het kind uit hare armen sprong, in den vreesselijken stroom, die naar den val snelt, en oogenblikkelijk verdween. De ontsteltenis, die hierop volgde, trok de aandacht van eenen heer, die in het voorste gedeelte der boot gerust zat te lezen. Haastig opstaande, vraagde hij om iets, dat het kind gedragen had. De kindermeid overhandigde hem een dun schortje, dat zij het kind, bij hare poging om het in hare armen te houden, had afgerukt. Zich naar eenen prachtigen Newfoundlandschen hond wendende, die hem scherp in het gezigt zag, wees hij eerst naar het schortje en toen naar de plaats, waar het kind gezonken was. Oogenblikkelijk sprong het edele dier in het vlietende water, en verdween ook. Op dezen tijd was de ontsteltenis allerhevigst, en eenige personen op den oever, denkende dat de hond zoowel als het kind verloren was, haalden eene boot en staken van wal om het lijkje te zoeken. Juist op dit oogenblik werd de hond op verren afstand gezien, met iets in zijnen bek. Moedig streed hij met de golven, maar het was duidelijk, dat de krachten hem sterk begaven, en meer dan eene borst slaakte eenen verligtenden zucht, toen de boot hem bereikte en er berigt werd dat hij het kind had en dat het nog leefde. Zij werden aan boord gebragt—de hond en het kind.

Eenen enkelen blik op het kind slaande, om zich te overtuigen dat het wezenlijk leefde, vloog de jeugdige moeder voorwaarts, en, bij den hond nedervallende, sloeg zij hare armen om zijnen hals en barstte in tranen uit. Niet velen konden dit schouwspel ongeroerd aanzien, en terwijl zij zijnen ruigen kop streelde en kuste, zag zij naar deszelfs meester op en zeide:

"O, Sir, ik moet dien hond hebben! Ik ben rijk—neem alles, wat ik heb—alles—maar geef mij den behouder van mijn kind."

De heer glimlachte, en, zijnen hond op den kop kloppende, zeide hij: "Het doet mij veel genoegen, Mevrouw, dat hij u van dienst is geweest; maar niets in de wereld zou mij kunnen bewegen, om van hem te scheiden!"

De hond keek alsof hij volkomen verstond waarover zij spraken, en zich schuddende, legde hij zich aan zijns meesters voeten neder, met eene uitdrukking in zijne groote oogen, die duidelijker dan woorden zeiden, "Neen, niets zal ons scheiden!"

Het Noorden en Zuiden. — De welsprekendste, denk ik, van alle Zuidelingen, de heer Prentiss, sprak tot eene vergadering van ongeveer 4,000 personen in Mississippi, ter verdediging van het tarief, en schilderde in eene welsprekende rede, die trapsgewijze in vuur toenam, de spaarzaamheid, de nijverheid, de geneugte, de welvaart, de beschaving van het Noorden, met gloeijende kleuren af, toen er voor den blik der vergadering, in de open lucht, een ruiter van colossale gestalte oprees; en, juist op het oogenblik van hoogst gespannen aandacht, toen de stem van Prentiss zweeg, en de toejuichingen op het punt waren van los te barsten, riep de ruiter, "Damn the North!" (zoo veel als: *verrloekt zij het Noorden!*) Deze vervloeking kwam zoo zeer overeen met den geest, die gewoonlijk in eene vergadering van Mississippiers heerscht, dat er hunne geestdrift door werd uitgebluscht, en niets dan hun eerbied voor den redenaar hield de menigte terug van den ruiter toe te juichen. Prentiss draaide zijnen lammen voet om en zeide, "Majoor Moody, wilt gij uw paard een oogenblik inhouden?" Hij deed zulks. Prentiss zeide vervolgens, "Majoor, het paard, waarop gij zit, kwam van Opper Missouri; de zadel, die er op ligt, kwam van Trenton, New Jersey; de hoed op uw hoofd kwam van Danbury, Connecticut; de laarzen, die gij aan hebt, kwamen van Lynn, Massachuchetts; het linnen van uw hemd is iersch, en te Boston opgemaakt; uw lakensche rok is fabrieaat van Lowell, Massachusetts, en hij werd te New York gemaakt; en als gij thans af moest geven, wat gij aan het *vervloekte Noorden* verschuldigd zijt, dan zat gij spier naakt. (Gelach en luide toejuichingen.)—*Redevoering van Wendell Philips.*

Anecdote van Burke.—Het volgende aandoenlijke voorval, door mevrouw Burke aan eenen vriend verhaald, had plaats eenige maanden voor den dood van den heer Burke, in 1797: Een krachteloos oud paard, dat bij den zoon van Burke zeer in gunst had gestaan, en zijn bestendige medgezel bij alle landelijke uitstapjes en vermaken was geweest, toen beiden nog gelijkelijk gezond en sterk waren, was nu oud van dagen, en werd bij den dood zijns meesters buiten dienst gesteld, om de rest zijns levens op zijn gemak door het park te wandelen, met de strengste bevelen aan den knecht, van het door niemand te laten berijden of kwellen. — Terwijl de heer Burke eens in eenzaam gepeins rondwandelde, zag hij dezen uitgeteerden ouden dienaar digt bij hem komen, en ten laatste, na hem eenige oogenblikken bekeken te hebben, volgde het dier hem, en liet langzaam het hoofd op zijne borst zinken. De zonderlingheid van de daad zelve, de herinnering aan zijnen gestorven zoon, wijlen zijn' meester, die ten allen tijde zoo zeer zijne gedachten vervulde, en de blijkbare gehechtheid, en bijna verstandigheid van het arme dier, als of het in zijne inwendige smart kon deel nemen, dit alles in zijn gemoed opkomende overweldigde volkomen zijne geestkracht, en, zijne armen om des paards hals slaande, weende hij lang en bitter.

Een spoortrein op hol.— Gedurende den storm van Zaturdag nacht, gingen twee passagierswagens en een goederen wagen, die te Footville op het spoor van den Beloit en Madison Spoorweg stonden, (door den wind voortgestuwd) in vollen ren op Afton los. Er werd eene poging gedaan om ze tegen te houden, maar te vergeefs, want zij waren reeds geheel op gang. Voort snelden zij met verbazende snelheid, niet bestuurd door de locomotief of den getrouwen machinist—zonder stoom of licht—geene scherpe fluit om de vangen te doen aanleggen, geene machine om achteruit te laten werken, geen vangman (brakeman) noch conducteur aan boord, maar geheel, geheel alleen hielden zij koers over den ijzeren weg, en baarden niet weinig schrik onder de nabij het spoor wonende menschen, die het geratel der rails konden hooren en van tijd tot tijd, als de flikkerende bliksemstralen voor een oogenblik den hemel verlichtten, eenen spoortrein te midden van duisternis en storm, zagen of dachten te zien voorwaarts snellen. Sommigen meenden dat het een geestentrein of iets dergelijks was, daar het een gunstige tijd voor zulk eene gebeurtenis was. Verschrikt en verbaasd bij deze vreemde verschijning en met ontstelde verbeeldingen en stuipachtige droomen wachtten zij naar het kricken van den morgen, toen hunne gemoederen werden gerust gesteld door de verschijning van eene locomotief, welke den machinist, conducteur enz. bevatte, die den weggeloopen trein zochten. Daar het voornaamste gedeelte van den weg schuin afliep, had de trein zijne vlugt tot Afton voortgezet, waar hij gezond en wel werd gevonden, en niets te slechter omdat hij, in duisternis en storm, een weinigje in de *lorum* was geweest. — *Janesville Gaz.*

De nieuwsgierige Yankee.—Een heer, die in eenen oostelijken spoorwagen reed, welke wat schaarsch van passagiers was voorzien, zag op de bank voor hem eenen mageren, lamlendigen Yankee zitten; elke trek van zijn gezigt scheen eene vraag te doen, en eene kleine omstandigheid bewees weldra, dat hij eenen "allernaderzoekendsten geest" bezat. Voor dezen Yankee, de gansche bank innemende, zat eene in het zwart gekleede dame, en nadat hij verscheidene malen van houding veranderd was, en alle bewegingen had gemaakt, om haar in het gezigt te zien, ontmoette hij eindelijk haren blik—

"In den rouw?"

"Ja, mijnheer," antwoordde de dame.

"Vader of moeder?"

"Neen, mijnheer."

"Misschien een kind?—jongen of meisje?"

"Neen, mijnheer, geen kind—Ik heb geene kinderen."

"Dus uw man, denk ik?"

"Ja," was het korte antwoord.

"Hm! — de cholera? — een koopman misschien?"

"Mijn man was een zeeman—de kapitein van een schip; hij stierf niet van de cholera, hij is verdronken?"

"O! verdronken, he?" ging de vrager, na een weinig aarzelens, voort. "Werd zijne kist gered?"

"Ja, het schip werd gered, en de goederen van mijn' man ook."

"Werden ze?" vraagde de Yankee, en zijn gezigt helderde op. "Een vroom man?"

"Hij was lidmaat van de Methodisten kerk."

De volgende vraag werd een weinig uitgesteld, maar kwam toch.

"Vindt gij niet, dat gij eene groote reden heb om dankbaar te zijn, omdat hij een vroom man was en zijne kist gered werd."

"Ja," zeide de weduwe kort af, en keerde haar hoofd om, om uit het raam te kijken. De onvermoeibare vrager veranderde van houding, vestigde nogmaals zijne glinsterende oogen op de weduwe, en deed nogmaals eene vraag, op eenen wat zachteren toon, met zijn hoofd een weinig voorover gebogen, over de leuning der bank, "Denkt gij te hertrouwen?"

"Mijnheer!" zeide de weduwe verontwaardigd; "gij zijt onbeschaamd!" En zij verliet de bank en ging op eene andere plaats zitten.

"Ze lijkt wel een weinigje boos," zeide de onverbeterlijke vraagal, zich tot den heer, die achter hem zat, wendende; "wat hebben ze u voor die par à pluie laten betalen, die gij daar in de hand hebt?"

Bewijs van vaderschap.—De heer Moore, of majoor Moore, zoo als hij beter bekend is, reisde door Texas, en reed om den modder te mijden eenen zijweg in, die hem bij eene oude hut bragt —Niet goed wetende welke rigting hij nemen moest, en eenen jongen daar digt bij ziende, riep hij dezen toe: "Zeg eens, mijn zoon, kunt gij mij niet zeggen of dit de regte weg naar Leons is?"

"Je zoon!" zeide de guit. "Jij ben de tweede man, die mij van daag zijn' zoon noemt, en ik zou wel eens willen weten, wie van de twee me vader is!"

De majoor had zoo veel pleizier in het antwoord van den jongen, dat hij hem een kwartje toewierp. De jongen raapte het op en riep, "Ik geloof stellig dat jij me vaar ben; want je ben de eerste man, die me ooit een kwartje gaf. Wil je niet in huis kommen en bij moeder gaan?"

De majoor meende zonder verder vragen zijnen weg te moeten vervolgen.—*Harpers Magazine.*

"Klaas! Hein Smith heeft het raarste ding, dat je ooit gezien heb!"

"Wat je zegt Piet—en wat is het?"

"Een boom, die nooit uitspruit, en die hoe ouder hoe kleiner wordt."

"Wel, dat is raar. Hoe is er de naam van?"

"Hefboom."

Klaas gooit eene schoenleest naar de half geopende deur, Piet loopt lagchende weg en hiermede eindigt het tooneel.

Een Ier, die uit het hartje van Ierland was gekomen, hoorde voor het eerst van zijn leven een nachtschot, zijnde, gelijk bekend is, het schot, dat door een op de reede liggend schip, op het oogenblik dat de zon ondergaat, gedaan wordt, en vraagde wat dat geluid beteekende. Men antwoordde hem, dat de zon onderging. "Wel verbaasd!" riep hij uit, "maakt de zon hier te land zulk een dromnelsch leven, als zij ondergaat?"

Te Londen kwam onlangs een man in eenen winkel, nam zonder omslag eene vrouw, die daar iets kocht, de geldbeurs uit de hand en zeide: "Heb ik u niet verboden iets te koopen?" gaf haar daarbij nog eene duchtige oorveeg en verwijderde zich gramstorig uit het gebouw. Toen de vrouw van den schrik bekomen was, bleek het, dat zij in het geheel geenen man had.

Jeugdige oberstigheid.—Een oud geneesheer weidde dezer dagen breedvoerig uit over de buitensporigheid van vele menschen in het eten van onrijpe vruchten. "Er groeit niets in onze tuinen," zeide hij, "dat niet op zijn best is, als het tot rijpheid is gekomen, en het meeste is stellig schadelijk, zoo lang het niet rijp is."

"Ik weet een ding, dat rijp zoo goed niet is als groen," viel een kleine jongen op eene zeer vertrouwelijke maar zedige wijze hem in de rede.

"Wat is dat?" vraagde de geneesheer scherp, gemelijk omdat zijne stelling bestreden werd door iemand, die nog maar een jongen was.

"Een komkommer," antwoordde de knaap.

De doctor knipoogde, maar zeide niets.

CALENDER VOOR JUNIJ, 1857.

D. der maand.	Dagen der Week.	Zons- Opg. U. M.		Zons- Ond. U. M.		Maangestalten.
1	Maandag	4	25	7	30	
2	Dingsdag	4	25	7	31	
3	Woensdag	4	24	7	32	
4	Donderdag	4	24	7	32	
5	Vrijdag	4	24	7	33	
6	Zaturdag	4	23	7	34	
7	Zondag	4	23	7	34	Volle Maan, den 7, 's avonds 0 ure, 15 min.
8	Maandag	4	23	7	35	
9	Dingsdag	4	23	7	36	
10	Woensdag	4	22	7	36	
11	Donderdag	4	22	7	37	
12	Vrijdag	4	22	7	37	
13	Zaturdag	4	22	7	38	
14	Zondag	4	22	7	38	
15	Maandag	4	22	7	38	Laatste kwart., den 15, 's morg. 2 ure, 2 min.
16	Dingsdag	4	22	7	39	
17	Woensdag	4	22	7	39	
18	Donderdag	4	23	7	39	
19	Vrijdag	4	23	7	04	
20	Zaturdag	4	23	7	04	
21	Zondag	4	23	7	04	Nieuwe Maan, den 21, 's avonds 4 ure, 55 min.
22	Maandag	4	23	7	04	
23	Dingsdag	4	24	7	04	
24	Woensdag	4	24	7	04	
25	Donderdag	4	24	7	04	
26	Vrijdag	4	25	7	04	
27	Zaturdag	4	25	7	04	
28	Zondag	4	25	7	04	Eerste kwart., den 28, 's avonds 11 ure, 13 min.
29	Maandag	4	26	7	04	
30	Dingsdag	4	26	7	04	

SALE OF SWAMP LANDS.

NOTICE IS HEREBY GIVEN TO ALL PERsons claiming the right of pre-emption to any of the swamp and overflowed lands in the counties of Dane, Ozaukee, Sheboygan, Manitowoc, Kewaunee, Door, Oconto, Brown, Outagamie, Winnebago, Fond du Lac, Calumet, Dodge and Jefferson, under the provisions of an act entitled "An Act to provide for the protection of the swamp and overflowed lands in this State, and grant pre-emption rights thereon", approved April 2nd 1855; that all of said rights to any of such lands in said counties, must be proven, and said proof deposited with the Secretary of State and the purchase money therefor paid in full at the rate of one dollar and twenty-five cents per acre, at least ten days prior to the time appointed for the sale of such lands in each of said counties respectfully, as hereafter specified, in compliance with an act entitled "An act to provide for the sale and disposal of the swamp and overflowed lands", approved October 11th, 1856, and "An act concerning pre-emptors of swamp and overflowed lands of this State", approved March 5th 1857, and that all of said lands which shall not be so preempted and proven as aforesaid, will be offered at public auction, at the minimum price of one dollar and twenty-five cents per acre, in the manner and under the restrictions provided, for the sale of school and university lands, in chapter 24 of the revised statutes, so far as such provisions may be applicable and not inconsistent with the provisions of the act last referred to, at the following times and places to wit:—

In the county of Dane, at the Capitol at Madison, on Wednesday the 1st day of July, A. D. 1857.

In the county of Ozaukee, at the Court House, in Port Washington, on Thursday the 2nd day of July, A. D. 1857.

In the county of Washington, at the Court House in West Bend, on Friday the 3rd day of July, A. D. 1857.

In the County of Sheboygan, at the Court House in Sheboygan, on Monday the 6th day of July, A. D. 1857.

In the county of Manitowoc, at the Court House in Manitowoc, on Wednesday the 8th day of July, A. D. 1857.

In the county of Kewaunee, at Slawson's & Taylor's Store in Kewaunee, on Friday the 10th day of July, A. D. 1857.

In the county of Door, at Bayley's Harbor, on Monday the 13th day of July, A. D. 1857.

In the county of Oconto, at the Post Office in the village of Oconto, on Wednesday the 15th day of July, A. D. 1857.

In the County of Brown, at the Court House in Green Bay, on Friday the 17th day of July A. D. 1857.

In the county of Outagamie, at the Court House in Appleton, on Monday the 20th day of July, A. D. 1857.

In the County of Winnebago, at the Court House in Oshkosh, on Tuesday the 21st day of July, A. D. 1857.

In the county of Fond du Lac, at the Court House in Fond du Lac, on Wednesday the 22nd day of July, A. D. 1857.

In the county of Calumet, at James Robinson's at Chilton, on Friday the 24th day of July, A. D. 1857.

In the county of Dodge, at the Winter House in Horicon, on Monday the 27th day of July, A. D. 1857.

In the county of Jefferson, at the American House, in Watertown, on Wednesday the 29th day of July, A. D. 1857.

The sale will commence at 9 o'clock A. M., or as soon thereafter as may be, at each of the above named places.

All persons claiming the right to pre-emption to any of the above lands, will be permitted to pay for said pre-emptions on or before the time for that purpose specified above. In order to guard the rights of contestants, no pre-emptor will be allowed to enter the tract by him claimed, until he shall file in the office of the Secretary of State, a certificate of the Register of the county, in which the lands claimed are situated, certifying that there are no adverse claims to said tract. And in case there are adverse claimants, the person making application to pay for the land by him claimed, shall procure a certificate as above, giving all the names of the adverse claimants, and by furnishing evidence at the office of the Secretary of State, that he has notified such adverse claimants, of his intention to prove his pre-emption, on a day fixed in said notice, giving one day for every thirty miles travel, from the residence of such claimant to Madison, his application will be heard and determined.

D. W. JONES,
Secretary of State.
CHARLES KEUHN,
State Treasurer.
WM. R. SMITH,
Attorney General.

Each and every paper in the above named counties will please publish the foregoing notice once in each week until the day of sale, and send a bill thereof properly verified at legal rates to the Secretary of State, Madison. March 14th, 1857.

4m 12 JOHN W. HUNT,
Assistant Secretary of State.

NOTARIS AMBT.

De ondergeteekende door den gouverneur dezes Staat tot het ambt van

OPENBAAR NOTARIS,

residerende te Sheboygan, benoemd zijnde, heeft de eer aan het publiek bekend te maken, dat hij gemagtigd is tot het schrijven en legaliseren van

Eigendomsbewijzen, (deeds en mortgages,) Contracten, Testamenten,

en alle andere stukken van Notariëlen aard.

Ook belast hij zich met het opmaken in wettigen vorm, en het verzenden van allerhande stukken, welke men door tusschenkomst eens Nederlandschen Consuls of regtstreeks naar de Nederlanden wil zenden ter verrigting van familie zaken, enz. in het oude Vaderland.

Sheboygan 2 Maart 1857. J. QUINTUS

G. VAN STEENWIJK,
Consul der Nederlanden
voor
"MICHIGAN, WISCONSIN en MINNESOTA.
te
Newport, Sauk County, Wisconsin.

Het Nederlandsche publiek in bovengenoemde landen wordt hiermede verwittigd, dat alle officiële naar Europa te verzenden stukken, ten einde bij het bestuur of bij de regtbanken in Nederland van kracht te zijn, door den Consul moeten zijn gelegaliseerd.

Voor vier Dollars!

Nog eenige exemplaren zijn voorhanden van Bomhoff's volledig
ENGELSCH-HOLLANDSCH
en
HOLLANDSCH-ENGELSCH
WOORDENBOEK,
twee deelen in één band, ruim 1100 bladz. Dit zeer nuttig werk wordt voor $ 4, franco naar alle plaatsen in de Ver. Staten verzonden. Adres aan
Sheboygan, 19 Julij. J. QUINTUS.

Agenten voor den Nieuwsbode.

De volgende heeren zijn zoo vriendelijk het agentschap op zich te nemen, inteekenings-gelden voor dit blad te ontvangen en met de namen op te zenden:

De Heer A. Stokdijk, Amsterdam, Wisconsin.
" A. J. Hillebrands, Oostburg, dito.
" G. P. Feltzer, Sheboygan Falls.
" D. J. Doornink, Milwaukie, Wis.
" Arnold Smits, Little Chute, Wis.
" John Wigman, te Green Bay.
" J. Landsal, Alto, Fond du Lac County.
" F. Pasdeloup, 59 Clark street, Chicago.
" G. van der Sijde, Hope, Illinois.
" M. Jansen, Thornton, Illinois.
" E. van der Stolpe, Albany, N. Y.
" A. de Vos, Az. Rochester, N. Y.
" N. W. A. v. C. Smallenburg, Buffalo.
" J. Aalbs, Paterson, enz., New Jersey.
" H. Ochsner, Cleveland, Ohio.
" J. H. Jansen, Cincinnati.
" J. van de Luijster, Holland, Mich., Zeeland, Mich.
" J. Hoedemaker, Kalamazoo, dito.
" L. Dooge, Grand Rapids, dito.
" Henry Hospers, Pella, Iowa.
" L. D. van Horssen, Keokuk, Iowa.

De abonnements-prijs op den *Nieuwsbode* is slechts TWEE DOLLARS per jaar, of omtrent vier cents per week! Zij die wenschen in te teekenen, hebben zich slechts bij de agenten aan te melden en het geld (in goede bankbiljetten) in eenen brief te sluiten, die *franco* moet gezonden worden aan
J. QUINTUS, Sheboygan Wis.